

CrimeTimes
Kriminologistudentens tidskrift
Vol II

Tema: Crimmigration

Chefredaktör
Marianna Serveta

Tack för att ni har bidragit med artiklar till tidskriften
Rebecka Åberg - Caroline Karlsson - Sabina Denisova - Ted Goldberg -
Camila Grandon Gonzalez - Rebecca Jonsson - Caroline Maghi -
Malin Rydell - Marianna Serveta - Filip Westling

Tack också till
Cecilia Harrison - för dina konstverk på fram- och baksidan
Vanessa Barker - för ditt medverkande i intervjun
Karolina Kamra Kregert - för ditt rapport om Nationella Kriminologihelgen
Magnus Hörnqvist och Leandro Schclarek Mulinari- för er tid och ert engagemang

Innehållsförteckning

Inledning - KRÄM har ordet	3-4
Introduction in English	5-6
1. Crimmigration	
Crimmigration: En introduktion av begreppet och en amerikansk historisk kontext <i>Malin Rydell</i>	7-10
Ensamkommande barn: kriminell exponering, skyddsbrist och ojämlikhet <i>Caroline Karlsson, Rebecca Jonsson</i>	10-15
Unbuttoning FRONTEX's suit, not uniform <i>Marianna Serveta</i>	15-22
Lagändringar inom migrationsrätten <i>Filip Westling</i>	23-25
Överrepresentation av invandrare i brottslighet och rasprofilering <i>Camila Gardon Gonzalez</i>	25-28
Vem har rätt att vara här? En analys av utvisning som strafftillägg <i>Caroline Maghi</i>	29-31
KRÄM diskuterar med Leandro Schclarek Mulinari	31-33
2. Artiklar om andra ämnen	
Det är bara för att få stanna i Sverige <i>Sabina Denisova</i>	33-36
Vi måste lära oss att leva med narkotikan <i>Ted Goldberg</i>	36-38
Kampen om World Cup och FIFA's krav på skatteamnesti <i>Rebecka Åberg</i>	38-44
3. Intervju	
Vanessa Barker & KRÄM	44-49
4. Information	
Nationella Kriminologihelgen 2018	49-51
Publicerade examensarbeten	51-52
Publicerade artiklar	52-53
Magnus Hörnqvists lästips om Crimmigration	53-54

Inledning - KRÄM har ordet

Europa har börjat förstå vidden av konflikten i Mellanöstern i takt med att de måste möta och hantera stora grupper människor som flyr över dess gränser för att söka skydd. Efter 2015 och den sk. ”flyktingkrisen”, är gränskontroll och styrning av dessa populationer högt upp på den politiska agendan. Diskussionerna förs både på nivån av hur vi ska hantera socialt utanförskap och sårbarhet hos ”de andra”, men också på en strukturell nivå med idéer om medlemskap, policy, övervakning och mänskliga rättigheter. En era av stor migration, en ny social disposition och nya behov, har skapat nya utmaningar för samhället. Dessa utmaningar resulterar ofta i en kriminalisering av invandring eller flyktingstatus, ett fenomen som är högst intressant för akademien.

KRÄM har därför ägnat sin andra volym av CrimeTimes till Crimmigration i ett försök att engagera studenter i fältet. Tidskriftens första del utgörs av artiklar på detta tema. Malin Rydells artikel kontextualiserar förståelsen för Crimmigration och diskuterar dess uppkomst och mening i USA. Rebecca Jonssons och Caroline Karlssons artikel undersöker de risker som ensamkommande barn och unga utsätts för när de kommer till Sverige, i en kontext där de inte är garanterade grundläggande rättigheter. Marianna Serveta berör en mer strukturell dimension av fenomenet. Hon diskuterar paradigmet ”fortressing of Europe” genom att undersöka huruvida försummelser av FRONTEX inom migrationsområdet kan ses som "state-corporate crime" av "omission" eller "commission". Filip Westling undersöker ändringar i migrationslagarna sedan år 2015 och diskuterar dess betydelser för flyktingars och asylsökandes vardag i Sverige. Camilla Grandon Gonzalez undersöker i sin artikel skiftet från ”utlänningar” till ”invandrare”. Hon diskuterar även uppkomsten av rasprofilering och den omdebatterade överrepresentationen i kriminalstatistiken. Caroline Maghi undersöker deportation av individer med icke-svenskt medborgarskap som tillägg till själva straffpåföljden.

KRÄM fann rasprofilering särskilt intressant i valtider, och svängde förbi Leandro Schclarek Mulinaris kontor för att bringa lite klarhet. Leandro är doktorand i kriminologi vid Stockholms Universitet och har ägnat mycket tid åt detta fenomen. En presentation av denna diskussion avslutar avsnittet.

Tidskriftens andra del rör andra centrala kriminologiska frågor. Sabina Denisova har studerat ”migration circles” och presenterar en del av studien i artikeln som rör hur status som invandrare i Sverige kan hämma individers sexualitet. Ted Goldberg, professor i sociologi, diskuterar i sin artikel svensk narkotikapolitik genom användningen av ”innocent bystanders” och ”turf wars”. Rebecka Åbergs artikel rör en mindre uppmärksammade del av FIFA-skandalen, och undersöker

möjligheten att förstå FIFAs krav på skatteamnesti under VM som ”tax avoidance” och som ett *crime of globalization*.

I tidskriftens tredje del presenteras KRÄM’s intervju med Vanessa Barker om hennes senaste bok, “Nordic Nationalism and Penal Order: Walling the Welfare State”. Vanessa Barker är Associate Director of Border Criminologies, docent och Associate Professor vid Stockholm Universitet och Visiting Professor vid Oslo Universitet.

I tidskriftens sista del finner läsaren en rapport om Nationella Kriminologihelgen 2018. Det är ett årligt event som organiseras av Sveriges kriminologiska ämnesråd i ett försök att samla alla kriminologistudenter under två dagar för seminarium och workshops. I år hölls helgen i Lund, och värdar var KUF, Kriminologistudenterna vid Lunds universitet. Därefter presenteras en lista med nyligen publicerade artiklar och böcker från institutionen, så att ni alla kan hålla er uppdaterade. Slutligen, följer en samling lästips som Magnus Hörnqvist, docent i kriminologi vid Stockholms universitet, har satt ihop åt oss.

KRÄM riktar ett stort tack till alla er som har bidragit till tidskriften på olika sätt för att göra vår andra volym möjlig. Vi skulle också vilja tacka alla som kommer lägga ner sin tid till att läsa den -och förhoppningsvis skicka oss feedback-. Vi hoppas att ni kommer tycka om numret lika mycket som vi tyckte om att framställa det.

Tack!
KRÄM
01-06-18

Introduction in English

Europe has started realizing the ongoing conflict in the Middle East, when it had to respond to the needs of the massive influxes who reached its borders, seeking refuge. Especially after 2015, issues related with *border* and *population management* have arisen. This regards both the interpersonal level of social interaction, treatment of difference and vulnerability but also the structural level, where ideas of membership, policies regarding control, surveillance and human rights' protection get actualized. Therefore, during a period of mass mobilization, restructuring of the social maps and emergence of new needs in consonance with the current population's characteristics, various challenges have been imposed to the society. Those challenges have often resulted in the criminalization of immigration status, a situation which is highly interesting for the academic- apart from the political world.

This is why KRÄM decided to devote CrimeTimes' second volume to Crimmigration, in an attempt to encourage students to occupy themselves with the study of its various dimensions. Thereupon, the journal's first section consists of articles on this volume's central theme. Malin Rydell's article contextualizes the notion of Crimmigration and discusses its emergence and meaning for the United States. Rebecca Jonsson and Caroline Karlsson's article, explores the risks unaccompanied minors and underaged refugees face after their arrival to Sweden, in a context where even their basic rights are not guaranteed. Marianna Serveta, touches on a more structural dimension of the phenomenon. She discusses the "fortressing of Europe" paradigm by exploring whether various instances of misconduct by FRONTEX in the field of Migration, can be seen as a matter of state-corporate crime of omission or commission. Filip Westling examines various changes in Immigration law since 2015 and discusses the meaning of such changes for the refugees and asylum seekers' everyday life in Sweden. Camila Grandon Gonzalez explores in her article the shift from defining newcomers as "foreigners" to "immigrants". She also discusses racial profiling's emergence and the overrepresentation of immigrants in criminality. Caroline Maghi, investigates deportation of immigrants as a punishment method which is often used in addition to their sentence by the criminal justice system.

KRÄM found the dimension of racial profiling particularly challenging during this election-preparation period for Sweden. Thus, KRÄM passed by Leandro Schclarek Mulinari's office, a PhD student in Criminology at Stockholm University, who has occupied himself extensively with the particular field and had a discussion with him. Thus, a presentation of that discussion appears at this point.

The journal's second section consists of articles of general content in the field of Criminology. Sabina Denisova addresses the issue of migration circle and presents parts of her study where the

foreign status of residents in Sweden does not give space for their sexuality to openly express itself. Ted Goldberg, professor in Sociology, discusses in his article the drawbacks of drug policy in Sweden when it comes to controlling drug use. With the world's biggest sports event coming up this summer, the FIFA World Cup in Russia, Rebecka Åberg's article is an attempt to understand the bidding war by states to host World Cup, as a matter of tax avoidance and ultimately as crime of globalization.

In the journal's third section, KRÄM's interview with Vanessa Barker regarding her latest booked called "Nordic Nationalism and Penal Order: Walling the Welfare State", follows. Vanessa Barker is Associate Director of Border Criminologies, Docent and Associate Professor at Stockholm University and Visiting Professor at University of Oslo.

After this, in the journal's final section, a report about the National Criminology weekend 2018 is presented. That is an event annually organized by Criminology Students' Department Organizations across Sweden, in an attempt to bring together students of the same discipline for a two-day seminar- and workshops event organized by them, for them. This year the event was hosted by KUF, the criminology students of Lund University, in Lund. Thereafter, a list of the papers and books which came out from our institution the previous semester follows, so that the reader can keep up with our publishing news. Lastly, a collection of reading tips as put together by Magnus Hörnqvist, professor of Criminology at Stockholm University, follows.

KRÄM would like to wholeheartedly thank everyone who have contributed, in their own way, to make our second CrimeTimes volume happen. We would also like to thank everyone who will give some time to read it -and possibly send us feedback-. We hope that you will enjoy it as much as we did preparing it.

Thank you!

KRÄM

01-06-18

1. Crimmigration

Crimmigration - en introduktion av begreppet och en amerikansk historisk kontext

Av Malin Rydell

Det har i USA alltid varit vissa människor som varit välkomna och andra ovälkomna. Det enda som varierat med tid är grunden till vilka som blir inkluderade samt exkluderade i landet enligt Cesár Cuauhtémoc García Hernández (2014). USA har alltså inte enbart varit ett land som med öppna armar tagit emot utlänningar, utan det påkommer potentiella invandrare medan andra måste lämna landet.

Introduktion av begreppet

Begreppet Crimmigration har använts av ett flertal teoretiker, både begreppet i sin helhet och dimensioner av begreppet. Juliet Stumpf beskriver begreppet crimmigration i sin artikel *The Crimmigration Crisis: Immigrants, Crime, and Sovereign Power* (2006) som en sammanslagning av begreppen migrationslag och straffrätt. Dessa begrepp på engelska (immigration och criminal) bildar ordet crimmigration i en förening. Enligt Stumpf (2006) består migrationslagar av många straffrättsattributt och att det inte längre är en betydande skillnad mellan migrationslagar och straffrättslagar. Detta är något som forskare kallat för kriminaliseringen av migrationslagar. Början av 1980-talet ledde till en ökning av kriminella konsekvenser av att bryta mot migrationslagarna och utvisning. Även invandrare som lagligt är i landet och som dömts för brott blev utvisade.

Begreppet Crimmigration skapades enligt Cesár Cuauhtémoc García Hernández (2014) under de sista årtiondena av 1900-talet i och med ett skift i uppfattning av vad som var straffrätts plats i samhället kombinerat med en återupplivad rädsla för icke-medborgare som en reaktion på civilrättsrörelsen. En ytterligare reaktion på civilrättsrörelsen var att öppen rasism föraktades samt att rasistiska lagar blev otillåtna. Något som inte upphörde av rörelsen var hån baserat på personers hudfärg. Detta hittade nya vägar att fortgå genom neutral retorik samt lagar som straffade brottslig verksamhet. Då migration blev en nationell angelägenhet i USA för första gången efter civila rättigheters-eran vände sig beslutsfattare till strafflagstiftning för att göra det ras tidigare gjort för samhället, sortera önskvärda nykomlingar från de oönskvärda. Varför dessa två begrepp, straffrätt och migration, kom att bli ett diskuteras Stumpf (2006) utifrån en teori om medlemskap. Medlemskapsteorin begränsar individens rättigheter och privilegier till endast de som innehar ett socialt kontrakt, ett medlemskap, mellan staten och folket.

Amerikansk historisk kontext

Goldberg (2002, citerad i Armenta, 2017) menar att alla moderna statliga nationer är rasistiska nationer vilka använder migrationskontroll, lagar, byråkrati och statlig teknologi för att främja ras-kategorier när det kommer till medborgarskap och tillhörighet. Men detta är något som ofta ignoreras och anses enbart vara ett arbete för att motverka icke-medborgare. På samma sätt bortses det faktum om ras-obalansen i amerikanska fängelser enligt Angela Davis (1998/2013). Samhället väljer att inte se detta som ett problem utan som en tillfällighet som grundar sig i kulturen av fattigdom. Överrepresentationen av mörkhyade i fängelser har normaliserats och ses ej som problematiskt, vilket gör att överrepresentationen är inget som diskuteras eller ifrågasätts. Angela Davis skriver att brottslighet maskerar ras som både håller kvar gammal rädsla och skapar ny. Att det handlar om ett sätt att kontrollera befolkningen genom att istället för att hjälpa utsatta grupper eliminera bort de personer som lider av samhällsproblem.

“Never mind that if this strategy is seriously and consistently pursued, the majority of young black men and fast growing proportion of black women will spend a good portion of their lives behind bars in order to serve a reminder that the state is aggressively confronting its enemy.”—
Angela Davis, s.302, 1998/2013

I USA är fängslandet en stor del av dess befolkningskontroll som enligt Angela Davis (1998/2013) år 1998 var ett antal på ungefär 1 miljon fängslade, som med inräknandet av människor som är villkorligt frigivna eller har en villkorlig dom handlade om över 5,1 miljoner människor. Enligt Prison Policy Initiative (2018) visar statistiken idag att ca 2,3 miljoner människor i USA sitter i fängelse. Läggs personer som har en villkorlig dom samt är villkorligt frigivna in är det en summa på 6,8 miljoner människor idag. Denna straffindustri är en extremt effektiv kriminaliseringsindustri som inte är igenkänd som strukturell rasism, utan anses bero på kriminellt beteende av svarta människor, och enligt Angela Davis, (1998/2013) är det just p.g.a. den bakomliggande rasismen som kriminaliseringsprocessen fungerar så väl då det är något som alla är bekanta med. Att logiken finns kvar även då anspelnigen till ras är borttagen.

Nutidens sätt att uppdelat människor som antingen önskade eller oönskade skiljer sig mindre från dåtiden då man ser bortom findetaljerna. Angela Davis (1998/2013) skriver om *Den nya amerikanska arbetaren* vilket syftar till hur fängelsepopulationen idag är en spegelbild av tiden då slaveri förekom. Att en rasidentifierad befolkning som historiskt blivit utnyttjad från slaveriet till idag har blivit legitimerat av rasism. Fängelser i USA bidrar till billig arbetskraft genom att låta intagna arbeta. Detta har skapat en ond cirkel som bidrar till att arbetsgivare lämnar småstäder vilket leder till hög arbetslöshet och en högre tendens för personer att vända sig till kriminella lösningar för att få in pengar, vilket leder till att fler personer hamnar i fängelse och bidrar till att arbeta för en mycket mindre kostnad för arbetsgivarna.

Nuvarande flyktingkrisen

En annan stor händelse i världen med en kontext starkt präglad i begreppet crimmigration är flyktingkrisen i Europa. Enligt FN's flyktingkommissariat var det år 2014 59,5 miljoner människor i världen som var tvungna att migrera. Av de 59,5 miljonerna klassades 19,5 miljoner som flyktingar, vilket är en ökning med 2,9 miljoner fler på flykt än 2013. Hälften av antalet flyktingar kom från tre länder; Syrien, Afghanistan och Somalia.

Flyktingkrisen bidrog till heroiska insatser utförda av enskilda medborgare runtom i Europa som snabbt påbörjade välkommandet av flyktingarna samt försåg dem med mat, kläder och andra nödvändigheter. I kontrast till enskilda medborgare visade inte stater i europeiska länder samma bemötande. Enligt Khiabany's ord uppvisade de ett deprimerande liberalt bemötande. Den officiella responsen av denna humanitära kris bör inte handla om huruvida Europa har möjlighet att ta hand om det stora antalet människor som antas utnyttja värdländerna, utan snarare om att hantera en enorm reserv av arbetskraft. Påtvingad migration är enligt Khiabany ett viktigt inslag i hur ojämlikheten i världen skapas, upprätthålls och hanteras.

Slutord

Crimmigration är ett mycket relevant begrepp som man kan se spår av i alla moderna nationella stater. Användningen av straffrätt i migrationsfrågor har sin bakomliggande grund i rasism, fördomar och staters vilja att bestämma vem som är önskad och vem som är oönskad som medborgare i deras samhälle. Begreppet crimmigration har relevans i fängelsekontexter som i USA där rasism och så kallad ras präglas i samhället, men likaså i nutidens Europa i den omfattande flyktingkrisen, där medborgare önskar att hjälpa flyktingar, men blir hejdade av staters vilja.

Referenser

Armenta, A. (2017). *Racializing Crimmigration: Structural Racism, Colorblindness, and the Institutional Production of Immigrant Criminality*. *Sociology of Race and Ethnicity* 2017, Vol. 3(1) 82–95

César C., G.,a H. (2014). *Creating Crimmigration*, 2013 *BYU L. Rev.*1457

Davis, A. (1998/2013.) ”Race and criminalization: black Americans and the punishment industry”. I: McLaughlin, E & Munice, J (red.) (2013). *Criminological perspectives. Essential readings*. London: Routledge, s. 301-310.

Goldberg, D.T. (2002). *The Racial State*. Oxford, UK: Blackwell.

Khiabany, G. (2016). *Refugee crisis, imperialism and pitiless wars on the poor*. Goldsmiths, University of London: UK. *Media, Culture & Society*, Vol. 38(5) 755-762

Stumpf, Juliet. (2006) *The Crimmigration Crisis: Immigrants, Crime, and Sovereign Power*. American University Law Review 56, no. 2: 367-419.

Online Referens

Prison Policy Initiative. (2018) *Mass Incarceration: The Whole Pie 2018*. Hämtad 2018-04-29, från <https://www.prisonpolicy.org/reports/pie2018.html>

Ensamkommande barn: kriminell exponering, skyddsbrist och ojämlikhet

Av Caroline Karlsson och Rebecca Jonsson

Regeringen föreslår att Barnkonventionen ska bli del av svensk lagstiftning genom en inkorporering mot bakgrund av argument som att det skulle stärka barnets rättsliga ställning i samhället. Samtidigt tillämpas medicinska metoder för att pröva unga asylsökandes ålder, metoder som får stark kritik av internationella experter på området och som är oförenliga med satsningen på att stärka barnets rättigheter.¹Vidare strider flera bestämmelser i Sverige som rör ensamkommande barn mot bestämmelser i Barnkonventionen.

År 2015 sökte 35 369 ensamkommande barn asyl i Sverige.² År 2016 minskade antalet asylsökande ensamkommande barn drastiskt, siffran var då istället 2 199. Under 2017 fortsatte antalet att minska till 1 336 barn.³Sammantaget sökte därmed drygt 39 000 barn asyl i Sverige under en tre-års period. De inre gränskontrollerna i norra EU samt en stärkt bevakning vid EU:s yttre gränser har bland annat utgjort anledningar till den markanta minskningen mellan 2015 och framåt.⁴ Av de barn som sökte asyl i Sverige år 2015 väntar de allra flesta ännu på ett beslut från Migrationsverket.⁵ För de barn som väntar på beslut och bor på flyktingboenden och andra hem finns stora utmaningar och faror. Trots att Sverige är juridiskt bundna till Barnkonventionen utsätts många barn för kränkningar av grundläggande rättigheter i landet. De barn som inte utsätts för kränkningar löper risk att utsättas framöver, varför den förebyggande ansatsen måste förstärkas.

¹ Namli, Elena, Lindqvist, Linde, 2018: *När misstro blir norm*, I Uppsala Nyheter.² Migrationsverket, *Inkomna ansökningar om asyl, 2015*.

² Migrationsverket, *Inkomna ansökningar om asyl, 2015*.

³ Migrationsverket, *Asylsökande till Sverige 2000-2017*

⁴ Regeringskansliet, 2017

⁵ Regeringskansliet, 2017: *Frågor och svar: ensamkommande som fyller 18 år*

I och med att flyktingmottagandet så markant ökade under 2015 beslutade regeringen att begränsa anhöriginvandringen, vilket också begränsar barns rätt till familjeåterförening. En rättighet som fastlås i Barnkonventionen. Lagen trädde i kraft den 20 juli 2016, men hade en retroaktiv verkan, vilket innebar att lagen var gällande för de som sökt asyl redan från den 24 november 2015. Lagen är tillfällig och ska gälla i totalt tre år, om inte regeringen ändrar beslutet.⁶ Regeringen menade att det fanns risker som exempelvis att begränsningen skulle kunna innebära en lägre förutsägbarhet för de asylsökande men också att det skulle kunna motverka integrationen.⁷ Ett större problem som regeringen såg var dock det ökade flyktingmottagandet, eftersom det ansågs vara ett hot mot den allmänna ordningen och den inre säkerheten. Hotet förelåg för att asylsystemet och andra centrala samhällsfunktioner utsattes för en mycket stor belastning, menade regeringen,⁸ och begränsningen av rätten till familjeåterförening ansågs därmed vara legitim. Samtliga remissinstanser bemötte regeringens förslag med massiv kritik. Både Tjänstemännens centralorganisation (TCO), Rädda barnen och Unicef avstyrkte förslaget om att begränsa rätten till familjeåterförening för ensamkommande barn. Risken, menar Unicef Sverige och Europarådets kommissionär för mänskliga rättigheter, är att barn som inte får rätt att återförenas med sina familjer istället söker illegala vägar och riskerar att hamna i händerna på människosmugglare då de på egen hand försöker nå återförening med sina familjer. Trots kritiken beslutade regeringen ändå om att tillfälligt begränsa anhöriginvandringen och därmed barns rätt till familjeåterförening. Barn som fått uppehållstillstånd i Sverige av andra grunder än flyktingskäl, har på grund av lagen idag väldigt små chanser till familjeåterförening.⁹ Det har bland annat inneburit att många av de 39 000 ensamkommande barn som sökt asyl i Sverige inte får rätt att återförenas med sina föräldrar.

Regeringen har också beslutat om tillfälliga uppehållstillstånd, vilket innebär att alla skyddsbehövande, utom kvotflyktingar, får tidsbegränsade uppehållstillstånd. De som är i behov av skydd får ett uppehållstillstånd som är giltigt i tre år, medan de som bedöms vara alternativt skyddsbehövande får ett uppehållstillstånd som gäller i 13 månader.¹⁰ Även detta beslut kritiserades redan innan det inrättades, för att det ansågs sakna en konsekvensanalys av exempelvis juridiska svårigheter och hur integrationen kunde påverkas. Röda Korset menar

⁶ Flyktinggruppernas riksråd. Vad betyder den tillfälliga asyllagen för dig som söker asyl?

⁷ Utkast till lagrådsremiss, Begränsningar av möjligheten att få uppehållstillstånd i Sverige, s. 40.

⁸ Utkast till lagrådsremiss, Begränsningar av möjligheten att få uppehållstillstånd i Sverige, s. 18.

⁹ Migrationsverket. Upphållstillstånd för föräldrar och syskon.

¹⁰ Migrationsverket. Begränsade möjligheter att få uppehållstillstånd i Sverige.

också att tillfälliga uppehållstillstånd kan leda till ökad stigmatisering och stärkta fördomar.¹¹ Ökad stigmatisering kan i sig leda till ökad brottslighet. Brottsförebyggande rådet (Brå) menar exempelvis att förhöjda risker för att hamna i kriminalitet bland annat kopplas till inkonsekvent uppfostran, dålig relation mellan föräldrar och barn, bristande ekonomiska resurser samt misslyckande i och dålig relation till skolan. Om fler än en av dessa riskfaktorer förekommer är risken att hamna i kriminalitet ännu högre.¹² Kristian Svenberg, läkare vid en flyktingmedicinsk mottagning i Göteborg, säger att lagen om tillfälliga uppehållstillstånd går stick i stäv med principen om barnets bästa. Barnkonventionen fastslår att alla ärenden som rör barn ska hanteras med principen om barnets bästa som utgångspunkt. Även utlänningslagen fastslår att Migrationsverket ska ta hänsyn till barnets bästa, vilket Svenberg menar inte görs idag. Han menar att det är svårt för barnen att exempelvis koncentrera sig i skolan när de vet att de när som helst kan bli tillbakaskickade. Den psykiska hälsan hos de ensamkommande barnen drabbas hårt av lagen, och i stort kommer det även att påverka hela samhället, menar han.¹³ Det går därför att dra en koppling mellan riskfaktorn att hamna i kriminalitet på grund av misslyckande i och dålig relation till skolan med den psykiska stressen förorsakad av en obestämd framtid - något som medför koncentrationssvårigheter i skolan.

Förutom risken att hamna i kriminalitet, finns också en stor risk för barnen att utsättas för och utnyttjas i kriminalitet. Reella hot och risker rör exempelvis barnens risk att exploateras i den lukrativa barnsexhandeln, en handel som beräknas vara den snabbast växande organiserade brottsligheten samt den tredje mest lukrativa efter drog- och vapenhandeln.¹⁴ Ett barn som säljs, kan olikt droger, säljas flera gånger om och därmed generera stora ekonomiska vinster för de drivande parterna. Marknaden för efterfrågan på barn i sexuella syften är stor, och trots att barn med alla olika bakgrunder och livssituationer kan falla offer för sexuell exploatering så är riskerna påtagligt högre för särskilt utsatta barngrupper. Asylsökande ensamkommande barn är särskilt sårbara och exponerade för risken att utnyttjas och exploateras i dessa sammanhang, eftersom skyddsnätet runt dessa barn ofta brister. Barn utan vårdnadshavare kan vara lättare att styra än vuxna, samtidigt som en brist på kunskap om det svenska samhället, lagar och rättigheter, tillitsproblem gentemot myndigheter, ekonomisk utsatthet och språkbristningar kan ligga till grund för särskild sårbarhet.¹⁵ Att fler av barnen också bor ensamma eller i egna delar

¹¹ Röda Korset. Begränsningar av möjligheten att få uppehållstillstånd i Sverige.

¹² Brå. Orsaker till brott bland unga och metoder att motverka kriminell utveckling – En kunskapsinventering, 2009, s. 8-9.

¹³ Svenberg, K. Tillfälliga uppehållstillstånd en björntjänst åt alla. *Göteborgsposten*. 2015-12-10.

¹⁴ Länsstyrelsen Stockholm, 2018: "De kan alltid hitta mig": Studie om människohandel och utsatta barngruppers livsvillkor

¹⁵ Namli, E. & Lindqvist, L

av ett familjehem kan göra att det är svårare att upptäcka den här typen av problem eftersom det inte finns någon som ser över när barnen kommer och går i hemmet. Många barn har även utsatts tidigare, antingen i det egna hemlandet eller av människohandlare under flykten till Sverige. Dessa faktorer skapar en sårbarhet som är lätt för människohandlare att utnyttja.¹⁶ Utöver risken att hamna i sexuellt utnyttjande riskerar många ensamkommande barn att utnyttjas i människohandel för andra ändamål. Utnyttjande till att begå gatubrott så som att stjäla, långa droger eller tigga är vanligt förekommande typer av människohandel.¹⁷ Även utnyttjande till hushållsarbete förekommer, något som är särskilt svårt att upptäcka då det ofta sker i privata hem.¹⁸ Lagen mot handel med människor regleras i Brottsbalken kap. 4 § 1. Lagen kräver inte att barnet behöver hotas eller tvingas till en handling mot sin vilja för att det ska utgöra ett människohandelsbrott eftersom en vuxen bedöms ha ett psykiskt överläge gentemot barn. Det krävs därför att en vuxen utsätter ett barn i syfte att utnyttja det, för att brottet ska kunna dömas som människohandel.¹⁹ FN:s barnkonvention fastslår i artikel 35 att konventionsstaterna ska vidta lämpliga nationella, bilaterala och multilaterala åtgärder för att förhindra bortförande och försäljning av eller handel med barn för varje ändamål och i varje form.²⁰

Inledningsvis skrev vi om regeringens yrkande på att Barnkonventionen skall inkorporeras till svensk lag. Det finns en uppenbar risk att ensamkommande, asylsökande barn hamnar utanför skyddet och den satsning på barnets rättigheter som görs. Det är otillräckligt att förlita sig på att en inkorporering av Barnkonventionen är tillräcklig för att stärka skyddet för barnets rättigheter; det krävs hela tiden en genomarbetad tillämpning i praktiken för att syftet med inkorporeringen överhuvudtaget ska ha en chans att nås.²¹ Om rättigheter för barn ska stärkas på ett hållbart och reellt sätt så är det essentiellt att alla barn i Sverige täcks av rättigheterna och skyddet i såväl teori som i praktik. Det kan tyckas vara en självklarhet att alla barn ska åtnjuta samma rättigheter och skydd men en inkorporering av barnkonventionen måste följas av tydligt arbete med implementering, genomsyrning och tillämpning i varje verksamhet och myndighet för att det ska få den stärkande effekten som eftersträvas. Att enbart inkorporera Barnkonventionen, kommer inte i sig att lösa de problem som många barn i Sverige är drabbade av. Innan Sverige ger sig

¹⁶ Namli, E. & Lindqvist, L.

¹⁷ Länsstyrelsen Stockholm, 2018: ”*De kan alltid hitta mig*”: Studie om människohandel och utsatta barngruppers livsvillkor

¹⁸ Länsstyrelsen Stockholm: ”*De kan alltid hitta mig*”

¹⁹ Namli, E. & Lindqvist, L.

²⁰ Länsstyrelsen Stockholm: ”*De kan alltid hitta mig*”

²¹ Namli, E. & Lindqvist, L.

själv en klapp på axeln menar vi att steget att arbeta med implementering är ett krav snarare än önskvärt för inkorporeringen ska leda till att stärka skyddet för varje barns rättigheter i Sverige.

Referenser

Brå. Orsaker till brott bland unga och metoder att motverka kriminell utveckling – En kunskapsinventering, 2009.

Tillgänglig via: https://www.bra.se/download/18.1ff479c3135e8540b2980001575/1371914736934/2009_orsaker_till_brott_bland_unga.pdf
(Hämtat 2018-04-15)

Flyktinggruppernas riksråd. Vad betyder den tillfälliga asyllagen för dig som söker asyl?
<http://www.farr.se/sv/lag-a-praxis/aktuellt/1324-vad-betyder-den-tillfalliga-asyllagen-for-dig-som-soker-asyll>
(Hämtat 2018-04-15)

Länsstyrelsen Stockholm, 2018: *"De kan alltid hitta mig": Studie om människohandel och utsatta barngrupper livsvillkor*
<http://www.lansstyrelsen.se/Stockholm/SiteCollectionDocuments/Sv/publikationer/2018/R2018-03-De-kan-alltid-hitta-mig-WEBB.pdf>
(Hämtat 2018-04-28)

Migrationsverket. Begränsade möjligheter att få uppehållstillstånd i Sverige.
<https://www.migrationsverket.se/Om-Migrationsverket/Aktuella-fragor/Begransad-ratt-till-uppehallstillstand-i-Sverige.html>
(Hämtat 2018-10-15)

Migrationsverket. Uppehållstillstånd för föräldrar och syskon.
<https://www.migrationsverket.se/Andra-aktorer/Gode-man/Om-barnet-far-stanna/Uppehallstillstand-for-foraldrar-och-syskon.html>
(Hämtat 2018-04-15)

Migrationsverket, *Inkomna ansökningar om asyl, 2015*.
<https://www.migrationsverket.se/download/18.7c00d8e6143101d166d1aab/1485556214938/Inkomna+ansokningar+om+asyl+2015+-+Applications+for+asylum+received+2015.pdf>
(Hämtat 2018-04-27)

Migrationsverket, *Asylsökande till Sverige 2000-2017*
<https://www.migrationsverket.se/download/18.4a5a58d51602d141cf41003/1515076326490/Asylsökande%20till%20Sverige%202000-2017.pdf>
(Hämtat 2018-04-28)

Namli, Elena, Lindqvist, Linde, 2018: *När misstro blir norm*, I Uppsala Nyheter.
<http://www.unt.se/asikt/debatt/nar-misstro-blir-norm-4959682.aspx>
(Hämtat 2018-04-26)

Regeringskansliet, 2017: *Frågor och svar: Lag och förordning om identitetskontroller vid allvarlig fara för den allmänna ordningen eller den inre säkerheten i landet*.

<http://www.regeringen.se/artiklar/2015/12/fragor-och-svar-lag-och-forordning-om-identitetskontroller-vid-allvarlig-fara-for-den-allmanna-ordningen-eller-den-inre-sakerheten-i-landet/>
(Hämtat 2018-04-26)

Regeringskansliet, 2017: *Frågor och svar: ensamkommande som fyller 18 år*
<http://www.regeringen.se/artiklar/2017/07/fragor-och-svar--ensamkommande-som-fyller-18-ar/>
(Hämtat 2018-04-27)

Röda Korset. Begränsningar av möjligheten att få uppehållstillstånd i Sverige.
<https://www.redcross.se/press-och-opinion/Remissvar/begransningar-av-mojligheten-att-fa-uppehallstillstand-i-sverige/>
(Hämtat 2018-04-15)

Svenberg, K. Tillfälliga uppehållstillstånd en björntjänst åt alla. *Göteborgsposten*. 2015-12-10.
<http://www.gp.se/nyheter/debatt/tillf%C3%A4lliga-uppeh%C3%A5llstillst%C3%A5nd-en-bj%C3%B6rntj%C3%A4nst-%C3%A5t-alla-1.174526>
(Hämtat 2018-04-15)

Utkast till lagrådsremiss, Begränsningar av möjligheten att få uppehållstillstånd i Sverige.
Tillgänglig via: <http://www.regeringen.se/contentassets/6c532e0c5ef2406b9097ba9d93e43ce1/utkast-till-lagratsremiss-om-begransningar-av-mojligheten-att-fa-uppehallstillstand-i-sverige.pdf>
(Hämtat 2018-04-15)

Unbuttoning FRONTEX's suit, not uniform

By Marianna Serveta

The refugee management strategy that we have witnessed as contemplators of the European Union's policy regarding the handling of the humanitarian crisis and the large refugee waves arriving to Europe, brings about the concept of "fortressing" (Border Criminologies 2017) of Europe at the expense of the rights of the people on the move. The European Union's choice and prioritization of border closure politics and deportation system strengthening, over the asylum seekers' protection, can be seen in the ways the borders have been militarized. A vital contributor to that militarization, is FRONTEX. FRONTEX functions as a meta-border police or as a coordinating mechanism of the European Union, organizing the cooperation of the border police bodies of the member states of the EU. What is included into the agency's activities, is an intelligence service operation which monitors and lists the people's movements, a research division which cooperates with military industries and universities, and an occasional "joint operations" division for the circulation of personnel and equipment between EU member states (WTE 2016: Frontex). Thus, FRONTEX can be alternatively described as an artificial entity

which is materially and ideologically supported by the interests of the EU (Tombs, Whyte 2015:54,69).

Blurred border yet transnational networking

The EU-Turkey statement on 20 March 2016 aimed to end irregular migration from Turkey to the EU (European Commission 2016), which resulted to the closure of the “Balkan Migration Route”. Currently, the Greek coastguard lacks resources to properly guard the sea border and is unable to stop the entrance to Greek territory, since there are no international waters between Turkey and Greece. The Greek islands that are some kilometres away from Turkey function as reception centers where the registrations of the newcomers take place and are seen as the main territorial and social boundary (Barker 2018:139) where border is realized. The difficulty of realizing the maritime and land boundaries under the forces of mass mobilization may be parallelized with the “blurred border of the rule of law” or as “an excellent experimentation ground for agencies which seek to invent, test and ultimately establish a new form of border management” (WTE 2016: Mediterranean). Yet, it is not only the blurred border that FRONTEX is called to operate on, but also the incentives that formulate the agency’s operative plan, which is to function cross-sectionally: outside, inside and on the border (WTE 2016: Aegean) that indicate a multi-legal apart from multi-methodological action framework.

The Greek state, has accepted under various occasions the extension of the agency’s activities within its territory. That can be viewed as including the investment on control forces, which reinforces the legitimization of the state itself (Schoultz 2014:64). Thus, complementary to the inefficient capital of the Greek state to control the refugee influxes, the allowance of FRONTEX to extend its operations, or its empowerment *within* the state (Tombs, Whyte 2015:168) may be considered as a trial of the state to share responsibility (O’Reilly 2010: 185), as a means to legitimize itself and as a way to promote the European Union’s *modus operandi*. Thus, what does the interblend of the notions of blurred border, transnational security-networks and approved-by-the-state increased operations of FRONTEX within the Greek territories, eventually say?

Does security or insecurity work better?

After the EU-Turkey migration deal, the newcomers’ right to an asylum determination process stopped being a right. For those who entered Greece through Turkey, their claims did not have to be examined, but they *could* be “pushed-back” to Turkey since Turkey was considered a “safe third country”, despite the evidence against that premise (Amnesty International: Greece 2016/2017). Insecurity and extensive conditions of uncertainty characterize even the occasions under which FRONTEX was operating. Just to name a few, between September 2012 and May 2014, there were at least 18 boats that sank before reaching the registration islands (To Vima 2014). Some of the latest events that follow the intensified operations of FRONTEX in Greece,

are the boat which sank between Kalimnos and Kos island on 3/11/17 and the one which sank just before reaching the island of Lesbos on 24/4/17 (Efsyn 2017, CNN Greece 2017). That together with the extensive reports of violent assault by the Greek coastguard, including that newcomers who are seized in Greek territorial waters, “beaten and tortured, robbed of all their possessions and abandoned either at sea or on uninhabited islands”(WTE 2016: Mediterranean) and the use of tear gas by the riot police against the newcomers waiting to be registered at Lesbos island (Amnesty International: Greece 2016/2017), may indicate (some of) the field(s) where FRONTEX decides not to interfere. There are even cases where FRONTEX’s interference is overly explicit, as the cases in Samos where the agency’s investigators are reported for having changed the nationality statements of newcomers in order for Turkey to accept them back under the Greek-Turkish readmission agreement (WTE 2016: Aegean). *Nevertheless, such violations have been presented as isolated events (Tombs, Whyte 2015:37) and consequently responsibility is not acknowledged by the agency, although it is the agency’s presence or decision not to interfere, which (partially) causes -since it does not prevent- the conditions of insecurity.*

However, the concerns that were spread within the EU regarding how to protect its external borders have been sealed by the presence of FRONTEX, or *regulated* by the requested agency’s presence and operations, if the point at which the state and the corporation intersect, is highlighted (Tombs, Whyte 2015:22). Hence, the global discourse of insecurity ruling the rhetoric of the EU and the amplification of external threat which follows (Rothe, Kauzlarich 2016:25), may be seen as having been institutionalized by FRONTEX and normalized through the mechanisms implemented to control it. That by its turn, indicates the mutually reinforcing character of the symbiosis between FRONTEX, as a corporation and the EU, whose interests are reflected into the Greek state’s policy (O’Reilly 2010: 191,198,203, Kramer et al 2002:279).

Responsibility

Since October 2016, the operative mandate for FRONTEX has been reshaped, after the European Board and Coast guard new Regulation 2016/1624 (EBCR hereafter) came into effect. That has changed to include shared responsibility of the Union, the Agency and national authorities with implementing the European Integrated Border Management incentives (FRONTEX 2017:11). On the other hand, according to the new doctrine of the International Criminal Court (ICC hereafter) regarding indirect perpetration, it is stated in the commentary to Article 25(1) that criminal commission is found even when “control over the crime” can be determined, including that control is collective (Bowman 2017:261). In the risk analysis report of FRONTEX for 2017, this is included: “It should be emphasized here that the management of reception centers and the protection of migrants and refugees is an exclusive responsibility of EU Member States” (FRONTEX 2017:40). Yet, is denying responsibility of protection the same with denying responsibility of violation of human rights?

(A) Commission

We have seen FRONTEX denying any kind of responsibility for violations of human rights and international conventions, by emphasizing its coordinating role and so putting the blame of violation on the state that is assisted by its operations. For example, although FRONTEX detects refugee boats in the sea and calls the Greek coast guards by knowing that such a call might cause the boats to be pushed-back to Turkey, it is the Greek authorities that are held accountable for their rapid deportation and the political responsibility of the consequences, due to the bilateral agreement between Greece and Turkey (WTE 2016: Mediterranean). Yet, Article 40 of 2001 ILC when addressing responsibility of the state, holds that for liability to be found: ‘a serious breach by a State of an obligation arising under a peremptory norm of general international law’ needs to be found”, where “serious” excludes violations that are not “gross” or “systematic” (Nollkaemper 2003:623). That indicates how the way the violations are presented as *isolated events*, makes it hard both for a systematic policy of indifference to be determined and for the events to be categorized as international law breaching.

The inability to interfere with bilateral agreements between states that was mentioned, is not exactly maintained by the new EBCR, which states that apart from coordinating-, the agency should increasingly “organize and conduct return interventions to reinforce the return system of the Member States” (FRONTEX 2017:38). That brings about the *co-perpetration concept* from the commentary on Article 25 on Individual Criminal Responsibility, according to which: each side has to carry out its respective task and it is the common ground of function which determines cooperation (Bowman 2017:262). Moreover, what the risk analysis report of 2017 concludes at, is that for “the border security and the tackling of a range of criminal activities at Europe’s external borders, the close cooperation between border guards, police and custom officials is essential” (FRONTEX 2017:45). That, except of indicating the active role FRONTEX has, it even highlights the notion of “joint control” (Bowman 2017:265) FRONTEX and the state have over the conditions that are created for the newcomers, in form of legal imperatives. Furthermore, the creation and regulation of FRONTEX by the EU and the continuity of cooperation between the agency and the local authorities that is established by the EBCR, gives nevertheless rise to the *systematic symbiosis* between the actors named (Evertsson 2017:510). That stands in opposition to the isolated nature of events that has been promoted, a technique that as provided by the 2001 ILC Article 40 would remove responsibility from the state (Nollkaemper 2003:623).

Hence, regardless of the statements of FRONTEX that the safeguarding of human rights is an essential imperative for the operations’ *planning*(FRONTEX 2017:7,40) and the statement that all accusations against that are under investigation, there is no proof of such investigations (WTE 2016: Mediterranean).That may serve as a reminder of that “social rules of valued behavior seldom if ever take the form of categorical imperatives” (Sykes, Matza 1957:666), where such a

flexibility of what is included into an operation policy which respects human rights, makes the lines of responsibility more blurry, and also as a reminder of that power has also to do with who is called to account (Schoultz 2014:21,60).

(B) Omission

Yet, there is another way to approach responsibility as inspired by ICC Article 28(b) on Responsibility of Commanders and other superiors. That is of relevance since non-military, civilian superiors are included in paragraph (b), under the premise that due to their status they “actually possess effective control with the material ability to prevent or repress crimes of subordinates” (Kortfält 2017:298). What the article provides is that: “a superior shall be criminally responsible for crimes within the jurisdiction of the Court committed by subordinates under his or her effective authority and control, as a result of his or her failure to exercise control properly over such subordinates, where: (i) the superior either knew or consciously disregarded information which clearly indicated that the subordinates were committing or about to commit such crimes, (ii) The crimes concerned activities that were within the effective responsibility and control of the superior and (iii) The superior failed to take all necessary and reasonable measures within his or her power to prevent or repress their commission or to submit the matter to the competent authorities for investigation and prosecution ”(The Rome Statute 2002:19).

The “consciously disregarded information” notion in (i) is interesting because it both includes and exceeds the “reason to know” standard wherefrom liability was incurred even due to inaction or omission (Kortfält 2017:279,280). How it exceeds it, is explained by the following part of the commentary addressing the responsibility of the respective organization, that is: “obligated to establish and maintain an effective reporting system to ensure his subordinates comply with international humanitarian law in their work and work-related activities and, if he or she becomes aware of potential or actual violations, to take all practicable measures to prevent or repress such violations” (Kortfält 2017:301). Then, if the cases where FRONTEX decided *not* to interfere with operations although its forces were in need fall under Article 28b (ii) but still sound speculative, how about the abovementioned indication of the law applied to the cases where the brutality of the officials and authority figures have been reported? Even if brutality is attributed to the local authorities and FRONTEX does not take responsibility over those, the principle of FRONTEX’s superior responsibility that is based on its “de facto position of authority” entails that it has the “material ability to prevent and punish the commission of these offences” (Kortfält 2017:299), where ability should have been followed by the obligation to at least appeal to the ICC if not turn to other competent authorities as suggested by Article 28b (iii). Thus, could a possible explanation for why the violation of Article 28b has not brought FRONTEX to Court, be responded by that the decision not to systematically overview the crimes that are committed under and during the agency’s own operative jurisdiction, may be seen as a way to reinforce the legitimacy of the state itself (Schoultz 2014:64)?

Crime of commission or omission?

At this point, the reader may desire for the crimes that have been referred, to be more plainly outlined. Those are the cases where despite FRONTEX's expanded operations and presence at the territories of concern, the refusal or failure to act responsibly generated accidents of humanitarian concern, or violations of human rights that could be extended to be seen as crimes against humanity (Kauzlarich et.al 2003:245). These examples of the newcomers' maltreatment do not exhaust all types of violations they are exposed to. Nonetheless, are those crimes, incidents of state-corporate commission or state's omission? Although that is hard to be answered, the two alternatives that managed to be envisaged at that stage, can be presented through the examination of how FRONTEX is appreciated after the discussion that has taken place.

The two alternative paths that have been conceptualized were: (1) FRONTEX to be seen as an organ purposefully employed to cooperate with the Greek state, for the interests of the European Union to be actualized and (2) FRONTEX as an extension of the state, that should have taken action and responsibility but whose nonfeasance has disastrous yet expected consequences. What both have in common, is that "the action (1), or inaction (2) relates directly to an assigned (1) or implied (2) trust (1) or duty (2)" (Kauzlarich et al 2003:245). In the first case (1), what is highlighted is the social injurious actions that result from the "Fortressing Europe" policy which brings together FRONTEX and the Greek state. In the second case (2), the issue of negligence comes in focus, since the operative collusion of the Greek state with FRONTEX reveals their deeper ideological cohesion and so the operative compromise, as an indicator that the legitimization of the state is prioritized over an unconditional form of help provision to the newcomers.

It could be stated that both conceptualizations can fall under the categorization of Implicit acts of Commission-CI (1) and Explicit acts of Omission-OE (2). That is because in the second scenario, the ideological cohesion that is implied does not differ from that EU's ideological directives, and so in both cases the human consequences of decisions of action or inaction are secondary issues (Thombs, Whyte 2015:127). Moreover, it is hard to determine whether the state functions as a bystander, and so the relatively abstract form in which the "isolated" cases of violence are presented and treated can be viewed as an indicator of the state's role as (indirect) facilitator (Tombs, Whyte 2015:52,54). As suggested by Kramer et al (2003:279), it is under a capitalist system that the operative plan is formulated, and this is why such a distinction is hard to be made. Yet, that notion highlights how the maintenance and legitimization of the one (state or FRONTEX) is a precondition of the maintenance of the other, proving the strength of their symbiotic relationship (O'Reilly 2010:196).

Thus, such a mutual facilitation reveals how there are attributes of both commission and omission involved, and that the difficulty to distinguish between explicit and implicit action is

both aided by the complexity of that symbiosis and feeds that complexity back, in order for its criminogenic substance to be camouflaged (Rothe, Kauzlarich 2016: 55,127). Moreover, that symbiosis gives the conditions of insecurity, the blurring of border and the grey zones of law a ground to be supported on, so for the “criminal acts” that are committed to be skillfully veiled.

References

Barker, V. (2018) *Nordic Nationalism and Penal Order: Walling the Welfare State*. United Kingdom: Routledge

Bowman, K., Klamberg, M. (2017). Article 25. Commentary on the Law of the International Criminal Court, *TOAEP*, p. 260-273

Evertsson, N. (2017). State aid and taxation of transnational companies: A study of state-corporate crime. *Critical Criminology*, Vol 25(4)

Kauzlarich, D., Mullins, C. W., Matthews, R. A. (2003). A complicity continuum of state crime. *Contemporary Justice Review*. Vol 6(3), p. 241-254

Kortfält, L. (2017) Article 28. Commentary on the Law of the International Criminal Court, *TOAEP*, p.279-303

Kramer, R., C., Michalowski, R., J., Kauzlarich, D. (2002). The Origins and Development of the Concept and Theory of State-Corporate Crime. *Crime & Delinquency* Vol 48(2), p. 263-82

Nollkaemper, A. (2003). Concurrence between Individual Responsibility and State Responsibility in International Law. *International and Comparative Law Quarterly*, 52(3), 615-640

O'Reilly, C. (2010). The transnational security consultancy industry. A case of state-corporate symbiosis. *Theoretical Criminology*, 14(2), 183-201.

Regulation (EU) 2016/1624 of the European Parliament and of the Council of 14 September 2016 on the European Border and Coast Guard and amending Regulation (EU) 2016/399 of the European Parliament and of the Council and repealing Regulation (EC) No 863/2007 of the European Parliament and of the Council, Council Regulation (EC) No 2007/2004 and Council Decision 2005/267/EC, In *Official Journal of the European Union* (OJ L 251 16.9.2016

Rothe & Kauzlarich (2016) *Crimes by the powerful. An Introduction*, New York: Routledge.

Rothe, D., L., Ross, J., I., Mullins, C., W., Friedrichs, D., O., Michalowski, J., R., Barak, G., Kauzlarich D., Kramer, R., C. (2009). That Was Then, This Is Now, What About Tomorrow? Future Directions in State Crime Studies. *Critical Criminology*. Vol 17(1), p. 3-13

Schoultz, I. (2014). Controlling the Swedish State: Studies on Formal and Informal Bodies of Control. Stockholm: Department of Criminology, Stockholm University. Kappa: p. 11-69

Sykes, G., M., Matza, D. (1957) Techniques of Neutralization: A Theory of Delinquency, *American Sociological Review*, Vol. 22 (6), p. 664-670

The Rome Statute of the International Criminal Court, (2002). U.N. Doc. A/CONF.183/9. Adopted in Rome 17 July 1998. Entered into force in 1 July 2002.

Tombs, S., Whyte, D. (2015). *The Corporate Criminal. Why corporations must be abolished*. Croydon: Routledge.

Online References

Amnesty International (2017). *Greece 2016/2017*. Available at: <https://www.amnesty.org/en/countries/europe-and-central-asia/greece/report-greece/> (last visited 12/02/18)

Border Criminologies (2017). *Border Crimes: The case of Lesbos*. Available at: <https://www.law.ox.ac.uk/research-subject-groups/centre-criminology/centreborder-criminologies/blog/2017/05/border-crimes>

CNN Greece (2017). *Νεκροί πρόσφυγες σε νέο ναυάγιο ανοιχτά της Μυτιλήνης. (Refugees get killed after another shipwreck by Mitilini)*. Available at: <http://www.cnn.gr/news/ellada/story/77929/nekroi-prosfyges-se-neo-nayagio-anoikta-tis-mytilinis> (last visited 12/02/18)

Efsyn (2017). *Νέο ναυάγιο με πρόσφυγες ανοιχτά της Καλύμνου. (Another shipwreck with refugees by Kalimnos island)*. Available at: <http://www.efsyn.gr/arthro/neo-nayagio-me-prosfyges-anoikta-tis-ko> (last visited 12/02/18)

European Commission (2016). *EU Operations in the Mediterranean Sea*. (factsheet) Available at: https://ec.europa.eu/home-affairs/sites/homeaffairs/files/what-we-do/policies/securing-eu-borders/fact-sheets/docs/20161006/eu_operations_in_the_mediterranean_sea_en.pdf (last visited 12/02/18)

FRONTEX (2017). *Risk analysis for 2017*. Available at: http://frontex.europa.eu/assets/Publications/Risk_Analysis/Annual_Risk_Analysis_2017.pdf (last visited 12/02/18)

To Vima (2014). *Ανθρωπιστικές οργανώσεις: Η Frontex συνεργός σε καταπάτηση δικαιωμάτων μεταναστών. (Humanitarian organizations: Frontex, co-perpetrator in violating migrant rights)*. Available at: <http://www.tovima.gr/society/article/?aid=607851> (last visited 12/02/18)

Welcome to Europe (2016). *Frontex*. Available at: <http://w2eu.net/frontex/> (last visited 12/02/18)

Welcome to Europe (2016). *Frontex in the Aegean*. Available at: <http://w2eu.net/frontex/frontex-in-the-aegean/> (last visited 12/02/18)

Welcome to Europe (2016). *Frontex in the Mediterranean*. Available at: <http://w2eu.net/frontex/frontex-in-the-mediterranean/> (last visited 12/02/18)

Lagändringar inom migrationsrätten

Av Filip Westling

Sedan flyktingvågen år 2015 har regeringen publicerat och antagit en rad lagförslag. I min sammanställning har jag tagit fram de lagförslag jag anser har haft mest betydelse inom migrationsrätten sedan år 2015. Lagförslagen utgör åtgärder från regeringens sida för att minska antalet asylsökande till Sverige, men samtidigt förbättra villkoren för nuvarande och framtida asylsökanden.

Den största ändringen inom migrationsrätten är den tillfälliga lagen om uppehållstillstånd som började gälla den 20 juli år 2016.^[1] I korta drag innebär den tillfälliga lagen de som får asyl i Sverige får tidsbegränsade uppehållstillstånd istället för vad som vanligtvis var permanenta uppehållstillstånd. Den som bedöms vara alternativt skyddsbehövande får uppehållstillstånd i 13 månader och den som bedöms vara flykting enligt Genèvekonventionen får uppehållstillstånd i 3 år.^[2]

Den tillfälliga lagen förändrar även möjligheten för anhöriga till alternativt skyddsbehövande personer att få ett uppehållstillstånd. Om ansökan om asyl skedde efter att den tillfälliga lagen fastslogs, kommer anhöriga i regel inte ha möjlighet att återförenas med sin familj i Sverige. Det är endast de med flyktingstatus eller så kallade kvotflyktingar som har möjlighet att ta hit sina anhöriga.^[3] Genom den tillfälliga lagen skapades även ett strängare försörjningskrav, där den som fått uppehållstillstånd och vill ta hit sina anhöriga måste kunna försörja alla för att de anhöriga ska få söka om uppehållstillstånd.^[4]

Skillnaden sedan den tillfälliga lagen trädde i kraft är märkbar. Under det första halvåret gick tidsbegränsade uppehållstillstånd från att endast omfatta 1.5 procent av asylsökande till att omfatta nära 50 procent. De ökade kraven på försörjning vid familjeåterförening har lett till en stark ökning i antalet personer som fått avslag för att de inte klarade av försörjningskravet.^[5]

I motsats till restriktionerna genom den tillfälliga lagen, beslutade regeringen den 21 september år 2016 att öka antalet kvotflyktingar från 1900 stycken år 2016 till 5000 stycken år 2018. Kvotflyktingar är flyktingar som lever i ett annat land än sitt hemland och, via UNHCRs kvotering, erbjuds vidarebosättning i ett tredje land som till exempel Sverige. Kvotflyktingar är undantagna från den tillfälliga lagen, vilket betyder att de prövas enligt den ordinarie utlänningslagen. Anledningen till att regeringen vill öka mottaganden av kvotflyktingar är främst det stora antalet flyktingar i behov av hjälp och att det är det säkraste sättet att komma till EU.^[6]

Regeringen har även infört möjligheten för asylsökanden mellan 17 och 24 år som har eller har haft uppehållstillstånd på grund av skyddsbehov, att få uppehållstillstånd på grund av gymnasiestudier. För att få möjlighet till ett uppehållstillstånd på grund av gymnasiestudier behöver asylsökanden studera på gymnasienivå, antingen på ett introduktionsprogram eller nationellt program.^[7] Regeringen har även föreslagit i en lagrådsremiss att asylsökanden som ska eller har fått ett beslut om utvisning, ska kunna beviljas ett uppehållstillstånd för studier på gymnasial nivå om vissa villkor är uppfyllda.^[8]

Sammanfattningsvis har lagförslagen varit restriktioner vad gäller möjligheten att få uppehållstillstånd i Sverige för de som ansöker efter det att den tillfälliga lagen föreslogs. Eftersom majoriteten av asylsökande är män, kan restriktionerna om familjeanknytning vad gäller de alternativt skyddsbehövande i den tillfälliga lagen medföra att en del kvinnor och barn blir kvar i konfliktlandet.^[9] Samtidigt har regeringen öppnat upp möjligheterna för asylsökanden att stanna i Sverige genom till exempel gymnasiestudier. Regeringen har dessutom beslutat om att ta in nästan dubbelt så många kvotflyktingar.

Den tillfälliga lagen som reglerar möjligheten till uppehållstillstånd idag är endast tillfällig och gäller endast till juli år 2019. Detta skapar en ovisshet om hur migrationsrätten ser ut i framtiden, men mycket talar för ett fortsatt restriktivt synsätt.

Referenser

Lag (2016:752) om tillfälliga begränsningar av möjligheten att få uppehållstillstånd i Sverige.
Regeringens proposition 2015/16:174

Regeringens proposition 2015/16:174

[Migrationsverket, Statistik månad för månad 2017, Beviljade uppehållstillstånd.](#)

[Migrationsverket, Inkomna ansökningar om asyl, 2015-2017.](#)

[Rättslig kommentar angående övergångsbestämmelsen i tillfälliga lagen - SR 60/2016](#)

<https://www.regeringen.se/debattartiklar/2016/09/sverige-ska-ta-emot-fler-kvotflyktingar/>

<https://www.migrationsverket.se/Privatpersoner/Skydd-och-asyl-i-Sverige/Uppehållstillstånd-for-gymnasiestudier.html>

<https://www.migrationsverket.se/Om-Migrationsverket/Aktuella-fragor/Begransad-ratt-till-uppehållstillstånd-i-Sverige.html>

<https://www.migrationsverket.se/Om-Migrationsverket/Nyhetsarkiv/Nyhetsarkiv-2017/2017-01-20-Tillfalliga-lagen-ger-avtryck-i-statistiken.html>

^[1]Lag (2016:752) om tillfälliga begränsningar av möjligheten att få uppehållstillstånd i Sverige.

^[2]Rättslig kommentar angående övergångsbestämmelsen i tillfälliga lagen - SR 60/2016

^[3]Regeringens proposition 2015/16:174

^[4]<https://www.migrationsverket.se/Om-Migrationsverket/Aktuella-fragor/Begransad-ratt-till-uppehallstillstand-i-Sverige.html>

^[5]<https://www.migrationsverket.se/Om-Migrationsverket/Nyhetsarkiv/Nyhetsarkiv-2017/2017-01-20-Tillfalliga-lagen-ger-avtryck-i-statistiken.html>

^[6]<https://www.regeringen.se/debattartiklar/2016/09/sverige-ska-ta-emot-fler-kvotflyktingar/>

^[7]<https://www.migrationsverket.se/Privatpersoner/Skydd-och-asyl-i-Sverige/Uppehallstillstand-for-gymnasiestudier.html>

^[8]Regeringens proposition 2017/18:252

^[9]Migrationsverket, Statistik månad för månad 2017, Beviljade uppehållstillstånd.

Migrationsverket, Inkomna ansökningar om asyl, 2015-2017.

Överrepresentation av invandrare i brottslighet och rasprofilering

Av Camila Grandon Gonzalez

Begreppet “invandrare”

Begreppet invandrare härstammar från 1960-talet då myndigheter i Sverige valde “invandrare” som ersättning för ordet “utlänning”. Ersättningen framkom då begreppet utlänning var entydigt, en utlänning är enligt utlänningslagen en person som inte är svensk medborgare (Migrationsverket 2015). Inom migrationspolitiken uppstod begreppet invandrare då man insåg att svenska medborgare kunde vara mer än bara svenskfödda. Begreppet invandrare är däremot inte entydigt, i och med att Sveriges bosatta personer definieras på olika sätt. Ibland räknas invandrare personer av utländsk härkomst eller födda utlänningar, men ibland avser man med invandrare dessa som har utlandsfödda föräldrar men är född i Sverige. Även personer med en svenskfödd och en utlandsfödd förälder räknas som invandrare (Ds 2000:43).

I och med detta ger begreppet invandrare många olika definitioner på vilka grupper som tillhör denna kategori. Överlag anses invandrare vara en individ som är icke-vit, icke-västerländsk och som saknar privilegier i samhället som söker en bättre framtid i ett annat land (Lundström 2017). Utifrån detta uppmärksammas en socialt konstruerad kategori, nämligen ras. Ras är ett begrepp som betyder och symboliserar sociala konflikter och intressen genom att referera till olika typer av individer, utifrån hudfärg och etnicitet (Omi & Winant 1986). Genom kategorisering av dessa individer benämns begreppet *rasifiering* (Mulinari 2017).

Rasprofilering i Sverige

Rasprofilering är användandet av ras eller etnicitet som grund för misstanke av brott från polisen eller rättsväsendet utifrån en fullmakt på människor (Glaser 2014). I och med ökad flyktingmottagande i Sverige har polisen startat igång en kampanj i enkel bemärkelse "rasprofilering", vilket ska medföra att poliser tar itu med illegala invandrare i landet (Carlsson 2013). Genom att fråga ut personer som misstänktes vara i Sverige illegalt, frågar polisen ut "slumpmässiga" personer med utländsk utseende efter pass eller ID-handling på gator runt om i Sverige. Polisen utför detta för att, utifrån pass eller ID-handling, se att dessa handlingar stödjer att personer är svenska medborgare. En inriktning på utländsk utseende tyder på rasprofilering.

Rasprofilering är varken något lagligt, etiskt, rättvis eller effektiv tillvägagångssätt för att förbättra eller minska brottsligheten i Sverige. Rasprofilering är diskriminerande mot olika grupper i Sverige. En enkel sökning på nätet ger ett fåtal träffar om rasprofilering i Sverige, till skillnad från USA eller Storbritannien. Det finns i sin mening ingen utbredd forskning om rasprofilering i Sverige, däremot finns det en del rapporter, avhandlingar och utredningar som har studerat polisens relation till etniska minoriteter och grupper som rasifieras (Mulinari 2017). Detta kan bero på att tillvägagångssättet anses förutom att vara oetiskt eller rättvis, även rasistiskt. Dessutom, hur tas detta av "slumpmässigt" utvalda personer som i sin mening anses vara svenskar, men utifrån deras utseenden antas vara illegala invandrare i Sverige? Att slumpmässigt välja ut personer utifrån utseende stärker hur fel och oetisk rasprofilering framstår som.

Utöver detta är det viktigt att belysa hur rasprofilering har skett och sker i Sverige. Under 2013 läcktes det uppgifter om en kartläggning på den etniska minoriteten romer i Sverige, där polisen hade ett register på över 4000 romer (Sveriges television 2013). Detta bröt bland annat mot polisdatalagen (SFS 2010:361), dessutom påverkar det den etniska minoriteten romer både etiskt och diskriminerande.

Faktorer av överrepresentation av invandrare i brottslighet

Överrepresentation av invandrare i brottslighet har varit ett återkommande tema i det svenska samhället, där många påståenden görs med eller utan belägg. I tidigare avsnitt har det framkommit att det överlag är svårt att definiera vilka som tillhör kategorin invandrare, och trots att en person känner sig svensk kan personen med andra ord betraktas som invandrare av andra eller tvärtom (Lundström 2017). Invandring i sig behöver inte betyda personer som kommer från ett specifikt område i världen; Asien, Afrika, Europa eller Sydamerika utan kan även vara födda individer i Sverige, se tidigare avsnitt "*Begreppet invandrare*".

Att uttala sig om en överrepresentation av invandrare i brottslighet sträcker sig mer än bara vad statistik säger, och i detta avsnitt tas faktorer upp angående hur olika grupper rasifieras och kan påverka polisens arbete i att bekämpa brottslighet med invandrare. En viktig aspekt att lyfta fram

är satsningar mot kriminalitet i områden där etniska minoriteter och grupper rasifieras är överrepresenterade. En ökad polis närvaro i stadsdelar med hög andel etniska minoriteter och grupper medför högre tillslag och gripande, vilket medför en stor resursanvändning (SOU 2005:69). Rasprofilering hamnar i centrum för var poliser befinner sig, vilket utredningen Sverige inifrån: Röster om etnisk diskriminering (SOU 2005:69) dokumenterar. En allmän uppfattning är att polisen och rättsväsendet behandlar personer med utländsk bakgrund, invandrare, på ett mer orättvist och hårdare vis än personer med icke-utländsk bakgrund (SOU 2005:69).

Utöver detta pratas det mycket om hot-spots i Sverige, där polisen har speciella områden där närvaron är extra hög. Detta kan bero på att fler människor rör sig i området, att alkohol finns tillgängligt eller en förutfattad mening om hög brottslighet. Det är med andra ord koncentrerat på brottslighet inom en relativ liten area där siffrorna av händelserna är högre än vad man förväntar sig till skillnad från hela området (Canter 2000). Med andra ord, områden eller platser med hög koncentration av brottslighet kallas för hot spots (Chainey& Ratcliffe 2013). Begreppet kan definieras utifrån ett specifikt sammanhang, eftersom det inte finns någon exakt definition av vad en hot-spots är - hur stor yta det avser eller exakt hur många brott eller hur stor andel av alla brott som ska ha begåtts inom denna yta (Marklund 2011:17).

Internationellt definieras hot-spots som en strategi för att hjälpa de främsta medlemsländerna som står för oproportionerligt migrationstryck vid EU:s yttre gränser. Bland annat arbetar EU:s samarbetsbyrå för brottsbekämpning (Europol), EU:s rättsliga samarbetsbyrå (Eurojust), EU:s gränskontor (Frontex) och europeiska byrån för stöd till asylfrågor (EASO) vid dessa hot-spots för att hjälpa invandrare med deras skyldigheter enligt EU-lagstiftningen. Inom dessa hot-spots hjälps myndigheterna åt att identifiera, registrera och ta fingeravtryck av inkommande invandrare (Europeiska kommissionen). Utifrån detta framstår det att Sverige har en annorlunda syn på vad hot-spots är än vad EU-lagstiftningen anger.

Utifrån Brå statistik kan man bland annat se att invandrare är överrepresenterade bland lagförda personer i förhållande till *sin* andel av befolkningen, och inte över hela Sveriges befolkning (Estrada & Flyghed 2017). Då många invandrare stämplas utan någon grund till att vara brottslingar, kan ett stämplingsperspektiv förklara överrepresentationen i brott. Enligt stämplingsteorin börjar individer att begå brott eftersom de redan känner sig anklagade och stämplade av samhället, vilket kan kopplas till rasifiering och ökad polis närvaro i hot spots (Barmaki 2017).

Slutord

Invandring, rasprofilering, hot-spots och stämplingsperspektiv är nyckelord som tagits upp i denna text – centrala och viktiga begrepp för en djupare förståelse av överrepresentation av

invandrare i brottslighet. Vad som står i tidningar, sägs i media och framkommer från statistik har oftast en djupare bakgrund än vi människor kan förstå. Därför är det viktigt att ta hänsyn till vilka faktorer och orsaker som kan påverka vad som skrivs och sägs. Allt är inte svart på vitt, utan det kan ha olika perspektiv beroende på människan.

Referenser

Barmaki, R. (2017). On the Origin of "Labeling" Theory in Criminology: Frank Tannenbaum and the Chicago School of Sociology. *Deviant Behavior*, 1-16.

Canter, D. (2000). 'Using a Geographic Information System for Tactical Crime Analysis', in V.Goldsmith, P. McGuire, J. Mollenkopf and T. Ross (Eds). *Analyzing Crime Patterns: Frontiers of Practice*. Sage Publications, Thousand Oaks, US

Carlsson, S. H. (2013). Does Sweden have a racial profiling problem?. *Christian Science Monitor*. p. N.PAG

Chainey, S. & Ratcliffe, J. (2013). *GIS and Crime Mapping*. Chichester: Jon Wiley & Sons

Estrada, F. & Flyghed, J. (2017). *Den svenska ungdomsbrottsligheten*. Studentlitteratur: Lund

Europeiska kommissionen. *The hotspot approach to managing exceptional migratory flows*. https://ec.europa.eu/home-affairs/sites/homeaffairs/files/what-we-do/policies/european-agenda-migration/background-information/docs/2_hotspots_en.pdf

Glaser, J. (2014). *Suspect race: Causes and consequences of racial profiling*. Oxford University Press, USA.

Lundström, C. (2017). The White Side of Migration: Reflections on race, citizenship and belonging in Sweden. *Nordic Journal of Migration Research*, 7(2), pp. 79-87

Marklund, F. (2011). *Hot spots för brott i sex svenska städer*. (BRÅ, 2011:17). Stockholm: Brottsförebyggande rådet

Migrationsverket. (2015). *Ordförklaringar*. Hämtad 2018-05-14, från <https://www.migrationsverket.se/Om-Migrationsverket/Ordforklaringar.html#i>

Mulinari, L. S. (2017). Slumpvis utvald. Ras-/etnisk profilering i Sverige

Omi, M & Winant, H. (1986). *Racial formation in the United States: from the 1960s to the 1990s*. New York, Routledge.

Sveriges Television. (2013). *Olaglig kartläggning av romer*. Hämtad 2018-05-21, från <https://www.svt.se/nyheter/inrikes/olaglig-kartlaggning-av-romer>

Lagar och författningar

Ds 2000:43 Begreppet invandrare - *användningen i myndigheternas verksamhet*.
<https://www.regeringen.se/contentassets/8592e456f2184550b83c4aa215e3ebba/begreppet-invandrare---anvandningen-i-myndigheters-verksamhet>

SFS 2010:361. *Polisdatalagen*. Justitiedepartementet

SOU 2005:69. *Sverige inifrån: Röster om etnisk diskriminering*. Stockholm: Fritzes Offentliga Publikationer.

Vem har rätt att vara här? En analys om utvisning som strafftillägg

Av Caroline Maghi

I denna artikel kommer brottsrubriceringen utvisning att analyseras utifrån BRÅ:s rapport *Utvisning på grund av brott 2000-2014*. Analysen tar sin utgångspunkt ur durkheimska, foucaultska och marxistiska resonemang.

Den svenska utlänningslagen innebär att utländska medborgare, till skillnad från svenska medborgare, vid brott riskerar att utvisas i kombination med det straff de döms till. Kravet för denna påföljd är fängelse i straffskalan där individen i fråga utvisas efter att ha avtjänat sin tid i fängenskap. Ett ytterligare krav är brottets allvarlighetsgrad samt att individen, oavsett brottstyp, antas återfalla i brott. Dock kan utvisning likväl komma att bli aktuell om straffvärdet ligger på minst ett års fängelse (BRÅ:9).

Vid övervägande av huruvida en individ bör få straffpåföljden utvisning tar domstolen hänsyn till individens anknytning till det svenska samhället (BRÅ:9). Att vara icke svensk medborgare innebär direkt utanförskap och individen i fråga faller utanför den nationalistiska ramen (Aas:523). Det handlar här inte om att straffa utan om att göra sig av med ett problem där problemet är individen i fråga (ibid:525). Detta kan kopplas till Durkheims tankar om straffet som social institution där den gemensamma nämnaren för alla brott är att de innefattar företeelser som förkastas av samhällets invånare (Garland:33). Att straffa med utvisning blir ett sätt att upprätthålla samhällets normer, värderingar och gemensamma känslor. Det blir även ett sätt att förstärka moralen och solidariteten i samhället där det tydliggörs att ”vi” är annorlunda än ”dom”. De faktorer som tas hänsyn till vid bedömning av personer som riskerar utvisning är deras samhällsanknytning som mäts i form av hur länge de vistats i landet, om de har stabilt boende och arbete, om de har barn samt hur pass väl integrerade de är i kulturen och det sociala samlivet (BRÅ:9). Dessa faktorer utgör en symbolik i bemärkelsen att de säger något om Sveriges kollektiva idé om rätt och fel – inte enbart är de till för de utländska medborgare som begått brott utan de är även till för de svenska medborgarna liksom för omvärlden i stort.

Utvisning blir en nationell liksom en internationell förebyggande strategi i form av avskräckning där den intar en symbolisk mening gentemot publiken (Aas:532). Indirekt skickar man ut signaler till omvärlden där man uttrycker allmänhetens kollektivt delade värderingar vilket bidrar till ökad sammanhållning. Att straffa blir ett sätt att binda invånarna närmare varandra (Garland:31-32).

Trots att allvarlighetsgraden i brottet är av betydande faktor när man bedömer om en individ ska utvisas eller ej rörde närmare hälften av utvisningsdomarna under perioden 2000-2014 stöd och tillgreppsbrott (BRÅ:5). Detta kan förstås utifrån Durkheims resonemang om att brott inte är naturligt givna företeelser som samhället reagerar naturenligen på. Brott står inte alltid eller överallt i proportion till den eventuella skada de utsätter samhället för. Vad som betraktas som brott liksom hur man reagerar på dessa är en produkt av sociala normer och konventioner som är beroende av tid och rum (Garland:29).

Avskräckning kan därmed betraktas ha en själv-disciplinerande effekt på invånarna. Foucault menar att disciplinen producerar individer och utgör den specificerade tekniken för maktutövning där människor är objekt liksom verktyg (Foucault:171). Man vill forma individer till att "bli svenska" utifrån egna uppsatta föreställningar om vad som utgör just en svensk identitet. Här kan en marxistisk tvist intas genom att det är medelklassen i Sverige som hävdar sin makt gentemot arbetarklassen genom att sätta lagar och regler utifrån deras egna önskvärda värderingar som de menar att Sverige står för. Ett sätt att mäta anknytningsgrad på är att titta på om individen i fråga är folkbokförd eller inte. Det man kan se är att folkbokförda personer i väsentligt mindre grad utvisas än icke folkbokförda. Detta utefter en idé om att folkbokförda har en större anknytning till det svenska samhället i och med en stabil boendesituation (BRÅ:4). En stark samhällsanknytning innebär i detta fall ett assimilerat uppträdande där invånarna själv-disciplinerar utefter rådande föreställningar. Dessa föreställningar ska överensstämma med vad vi svenskar tycker och bygger vårt samhälle på. Vi har alla skrivit under ett samhällskontrakt som vi ständigt pressas till att följa.

I kontrast till Foucaults panopticism, där man ständigt görs medveten om att man kan övervakas och makten därmed sker i automatisk anordning (Foucault:202), handlar utvisningen snarare om ett *banoptic* där individen exkluderas i fysisk och direkt mening liksom osynliggörs (Aas:526). Exkluderingen kan ses som ett sätt att värna om kollektiva identifieringar liksom portförbjuda utländska medborgare från nationens välfärdssystem. Detta blir därmed ett sätt att bespara välfärds resurserna åt invånarna med svenskt medborgarskap (ibid:533). Som tidigare nämnt har straffet enligt Durkheim en solidaritets stärkande prestanda (Durkheim:60) men som ur marxistiskt perspektiv endast berör en angiven grupp i samhället. Samhällsordningen utgår ifrån medelklassens ideal vilka upprätthålls genom att straffa arbetarklassen. Utvisning ses därmed som ett verktyg i att bevara klasskillnader. Samhället kan betraktas som stratifierad på så vis att

en särskild grupp subordineras och exploateras till ekonomisk och politisk profit för en överordnad grupp (Garland:85).

Enligt BRÅ:s rapport utgjorde män 92 % av de som fick en dom sammanhörande med utvisning under åren 2000-2014 (BRÅ:4). Detta kan förstås utifrån att kvinnor i högre utsträckning får rättspsykiatrisk vård till skillnad från fängelse då fängelsestraff som överskrider ett års tid ofta leder till utvisning som straffpåföljd (BRÅ:9). Skillnaden mellan den sociala kontrollen av kvinnor respektive män är att kvinnor utsätts för en informell kontroll utanför själva straffsystemet. Kvinnor som begår brott blir avvikare i dubbel bemärkelse i jämförelse med män som ofta slipper undan den härskande genuskrocken. Kvinnor bryter inte bara mot lagen utan även mot kvinnligheten. Dessa kvinnor är inte bara kvinnor och inte heller endast kvinnor som begår brott – de tillhör dessutom en marginaliserad grupp av kvinnor. Kvinnors underrepresentation kan ses som ett angrepp av verkande krafter som disciplinerar kvinnor efter rådande normativa könsroller (Carlen, Patt & Worrall:106-107). Utifrån Durkheims perspektiv tycks kvinnor själv-disciplinera utifrån dessa föreställningar men även domare tycks bedöma utifrån dem. Det har visat sig att domare i högre utsträckning dömer kvinnor till fängelse om de saknar en god familjerelation (ibid:107). Detta kan kopplas till BRÅ:s rapport, där familjesituationen är relevant och särskilt om biologiska barn finns med i bilden, vid bedömning av eventuell utvisning (BRÅ:6). Avslutningsvis kan kvinnors underrepresentation vad gäller utvisning betraktas som ett utfall av de centripetala krafter i samhället som disciplinerar kvinnor efter könade normer och på så vis pressas de in i samhället.

Referenser

- Aas, K., F. (2014). Bordered penalty: Precarious membership and abnormal justice, *Punishment & Society*
- BRÅ, Kortanalys 2/2016, *Utvisning på grund av brott 2000-2014*
- Carlen, P., Worrall, A. (2004). *Analysing Women's imprisonment*, Cullompton: Willann; kap 1 "Histories of women's imprisonment"
- Foucault, M. (2004). *Övervakning och straff*. Lund: Arkiv.
- Garland, D. (1991). *Punishment and Modern Society*. Oxford: Clarendon.

KRÄM diskuterar med Leandro Schclarek Mulinari

Under december 2017 släpptes rapporten *"Slumpvis utvald – ras- och etnisk profilering i Sverige"* framtagen av kriminologen Leandro Schclarek Mulinari på uppdrag av Civil Rights Defenders. När polisen baserar sitt arbete på fysiska signalement för att kategorisera allmänheten i sitt brottsbekämpande arbete kallas det för ras/etnisk profilering.

KRÄM möter Leandro, doktorand vid Stockholms universitet, i hans arbetsrum på Kriminologiska institutionen för att diskutera fenomenet. Han berättar att länder som USA och England, till skillnad från Sverige, ligger i framkant vad gäller studier kring relationen mellan rasism och polispraxis. *"Som svensk forskare finns det ett helt fält att studera"*, menar han.

Leandro trycker på betydelsen av att vara tydlig med vad de olika begreppen betyder. Han beskriver begreppet ras utifrån att se en person med dess kropp, tolka den och tänka att den hör hemma med en rad egenskaper och beteenden – exempelvis kriminalitet. Etnicitet, menar han, däremot handlar en självdefinition utifrån vilken grupp man upplever sig tillhöra. Romer och samer i Sverige har länge kämpat för att staten ska erkänna dem som etnisk minoritet. Därmed är det relevant att använda båda begreppen. Dessa bör förstås som sociala konstruktioner där så kallade rasifieringsprocesser skapar olika rasidentiteter och grupper.

Vidare betonar Leandro att invandrar profilering skulle kunna vara ett annat begrepp, men att han inte använder sig av det har att göra med att alla inte drabbas. *"Är du från USA och är vit drabbas du inte på samma sätt som om du är från USA och svart"*. Det handlar alltså inte om att vara invandrare på ett generellt plan. Det handlar snarare om specifika kroppar som misstänkliggörs på basis av att de är icke-vita. Olika kroppar drabbas inte på samma sätt eller på samma plats för den delen. *"Det är komplicerat, men det är vad akademien är till för"*.

"Vi måste förstå hur definitionerna om brottslighet får konsekvenser." Leandro nämner en nyläppt rapport av BRÅ som redogör för att ungdomar som bor i rikare stadsdelar i Stockholm tar droger i större utsträckning än i fattigare stadsdelar. Trots detta är det ändå ungdomar i de fattigare stadsdelarna som misstänkliggörs för narkotikakonsumtion. Platsen får en effekt på rasprofilering vilket resulterar i var polisen sätter sina resurser.

Som kritisk kriminolog menar Leandro att det är viktigt att synliggöra hur profilering med dess processer sker på både mellanmännisklig nivå i vardagen men även strukturnivå – såsom inom statliga institutioner. Profilering är ett omdiskuterat ämne som hör samman med politiska frågor. Staten inrättar lagar och beslutar om polisiära arbetsuppgifter vilka ofta följs oreflekterat. Under 2013 skapade polisen ID-kontroller i Stockholms tunnelbana och människor vittnade om att ha stoppats baserat på utseendemässiga faktorer. Under samma år dömdes staten för att ha tillåtit Skånepolisen föra ett s.k. romregister. Vi diskuterar tillsammans med Leandro kring hur rasismen kan upprätthållas på strukturell nivå för att sedan legitimeras på individnivå.

Polisens roll har genom historien varit att upprätthålla ordningen, men vems ordning är det egentligen som upprätthålls? För att tydliggöra hur den samtida polisens uppgifter upprätthåller en viss ordning redogör Leandro för slaveriets tid: *"Under denna tid ville man bevara den vite*

*godsägarens överordnade position i samhället. När slaven stack från plantagen jobbade polisen för att hitta dessa slavar. Nu är det en annan ordning man vill värna”, menar Leandro, ”och i ordningen finns rashierarkier inskrivna.”*Frågan blir huruvida polisen är till för alla. Tittar vi på utlänningskontroller ser vi att de inte är det. Det handlar snarare om att skydda nationalstatens gränser vilka inte är opolitiska. Det är en speciell ordning som polisen är satta att säkerställa, menar han.

Lenandro vill uppmuntra studenterna till att inrikta sin forskning på frågan om profilering. Det är ett understuderat ämne, och en viktig sådan, eftersom den är kopplad med frågor om rättssäkerhet och demokrati. Det är även viktigt för polisen i deras arbete. *”Stoppar de en massa människor kommer de också att bli provocerade vilket innebär sämre möjligheter för vittnesuppgifter. Detta eftersom folk inte blir peppade på att vittna om de känner sig diskriminerade.”* Den primära åtgärden som behöver vidtas är att uppmärksamma rasismen som ett institutionellt problem snarare än en individcentrerat sådan. Vi behöver ha ett samtal kring den här frågan som inte tas emot med avfärdande utslag. *”Idag stoppar man huvudet i sanden och så fort man blir kritiserad för det här avfärdas kritiken”.*Samtalet behöver ske på olika nivåer. *”Jag har massa fördomar. Alla har det. Problemet är inte individen. Problemet är institutionella praktiker.”*Han menar att problemet ligger hos den som har makt att förändra. Makt får man genom att utgöra en institution och framför allt har polisen sådan med sitt våldsmonopol.

Leandro ser ändå positivt på framtiden vad gäller denna fråga. Han menar att det är uppenbart att det finns ett ökat intresse. Detta är något han observerat i och med sitt engagemang inom denna typ av frågor de senaste 15 åren. Han menar att det är mycket som är oroväckande i samtiden men att det också finns sådant som ingjuter hopp. *”Det är fler som tagit till sig kring det postkoloniala perspektivet och som tänker kring frågor om rasism på olika sätt.”* Vad gäller framtidsutvecklingen kring denna fråga vågar han inte riktigt svara på. *”Akademiker är bra på att sia utvecklingen i efterhand. Vi har ett val nu. Det är spännande tider vi lever i.”*

Slutligen diskuterar vi vad vi som akademiker kan göra. Leandro menar att vårt jobb är att producera kunskap men att vi också behöver engagera oss i sociala rörelser i det civila samhället. *”Vi måste stå på två ben – ett inom akademien men även ett utanför akademien.”*

Referenser

Brottsförebyggande rådet, Brå. (2018) *Narkotikaanvändning och misstankar om eget bruk bland ungdomar i Stockholm.*Kortanalys 2/2018. Stockholm: Brottsförebyggande rådet.

Schelarek Mulinari, L. (2017) *Slumpvis utvald – ras- och etnisk profilering i Sverige.* Stockholms universitet: Civil Rights Defenders i samarbete med Kriminologiska institutionen

2. Övriga artiklar

Det är bara för att få stanna i Sverige

Av Sabina Denisova

Jag och min flickvän flyttade hit från Ukraina. [...] Vi trivdes i Sverige och ville stanna här. Dåtiden var vi båda anställda hos ett företag [...] där jobbade en bög som efter ett tag började visa sitt intresse för mig. [...] Sedan fick både jag och min flickvän avslag på uppehållstillstånd. Vi var i panik och visste inte vad vi skulle göra. Vi fick veta att man kunde ingå ett fuskat äktenskap; sedan skiljde man sig men fick stanna i Sverige. [...]D]å kom en dag min flickvän till mig och sa att jag kanske borde prata med den där homosexuella killen från jobbet och gifta mig med honom. [...] Jag var inte bisexuell då, jag var en typisk straight kille. Jag älskade henne. Jag skulle aldrig lägga mig med man och det visste hon så det är därför hon föreslog mig detta. Hon sa: "Ingen kommer att få veta. Det är bara för att få stanna i Sverige". (Max)

Den 1:a maj 2009 fick samkönade par en laglig rätt i Sverige till att "ingå äktenskap på samma villkor som för olikkönade par" (RFSL, Äktenskap, HBTQ-FAKTA & TIPS). I de fall där en av partners är folkbokförd i Sverige (Med detta menas att personen har uppehållstillstånd) eller är en svensk medborgare får den andra rätten att ansöka om uppehållstillstånd för att flytta till landet med syftet i att förenas med sin partner och bosätta sig här. Max är en av dem som ingick ett samkönat äktenskap med en svensk medborgare. Emellertid var grunden för giftermålet inte av en romantisk eller känslomässig karaktär, utan det var strävan efter att få uppehållstillstånd och rätten att få stanna i Sverige, som styrde Max agerande. Med andra ord förutsatt giftermålet ett fuskat äktenskap, så kallad skenäktenskap. Den juridiska definitionen av skenäktenskap är "ett äktenskap [som] ingåtts [...] uteslutande i syfte att ge utlänningen rätt till uppehållstillstånd" (5 kap. 17 a § 2 p. UtL). I praktiken så handlar det ofta om att svenska medborgare får betalt för att ingå skenäktenskap med utlänningar som vill bosätta sig i Sverige. Det var också Max fall:

"Det finns ett rysktalande internetforum där man köper och säljer olika saker och tjänster. Många personer som redan har uppehållstillstånd eller medborgarskap [i Sverige] vill gifta sig för pengar. Det kostade dåtiden ungefär femtio- sextiontusen kronor. Så jag föreslog honom 55 000 i månadsvis utbetalning. [...]H]an gick på det!".

Efter att ha ingått ett slags avtal med namnet "äktenskap", började Max utbetala pengar "den 25:e i varje månad, löneutbetalningsdagen" men något stämde inte helt. Så småningom började Max attraheras av sin "fejkpartner", fast som det framgår från det inledande citatet identifierade Max sig som en heterosexuell kille före äktenskapet:

”Jag tänkte ”Nämen, hans kropp är så himla snygg och han är en så pass intellektuell kille!” Jag tänkte, jag är kanske bisexuell. [...] Jag sa till honom en dag, låt oss prova, det kanske funkar att vara gifta på riktigt”.

Desvärre, var förändringen i Max syn på sin sexuella identitet inte särskilt betydelsefull för Migrationsverket då handläggaren ansåg efter en rad frågor att Max sexualitet är den heterosexuella och äktenskapet är därmed fejkat.

”Det var faktiskt få frågor kring vår samlevnad. Jag tror att det räckte med att jag var folkbokförd hos honom och betalade för elet. [...] Handläggaren menade att jag ljög. Han sa att människor vet redan från ungdomsåren vilka de attraheras av, och att i forna Sovjetunionen avskyr man bögar och flator så man, typ, kan inte vara bisexuell där. Han sa att man antingen lever ett normalt liv som heterosexuell och tänker inte sig att ha sex med andra män eller gömmer sina homosexuella relationer [i forna Sovjetunionens länder].”

Syftet med denna artikel är inte att debattera huruvida Max äktenskap ska betraktas som det falska eller äkta, utan uppmärksamma hur ett essentialistiskt synsätt på utlandsfödda personer och deras sexualitet resulterar i att vissa erfarenheter osynliggörs och stämplas som de fejkade. Som följd, riskerar ”ljugare” utvisas från landet. Vad menar man med essentialismen? Förenklat sagt, så menar man utifrån det essentialistiska perspektivet att den kulturella och etniska bakgrunden som man har är statisk och oföränderlig (Wikström, Hanna, Etnicitet, 1. uppl., Liber, Malmö, 2009, 12). Med andra ord innebär det att värderingar, traditioner och religiösa uppfattningar som är etablerade inom ett och samma geografiska läge anses utgöra essens hos alla individer som kommer från detta världsområde. Denna essens varken ändras eller påverkas av andra kulturer eller världsområden, utan bärs fram genom livet. Samma gäller sexualitet, det vill säga betraktas den sexuella läggningen eller identiteten som något fast och biologiskt bestämd. Handläggarens tankesätt är ett tydligt exempel på essentialismen, då hen anser att invandrare som kommer från forna Sovjetunionen är antingen hetero- eller homosexuella i egenskap av områdets värderingar kring hbtq-individer, och att den sexuella läggningen ger sig uttryck redan i ungdomsåren och förändras aldrig.

Klein, Sepekoff och Wolf har hävdad att en person inte kan stämplas som äkta hetero-, bi-, eller homosexuell, utan sexualitet är en dynamisk och föränderlig livslång process som uttrycks olika beroende på ”multivariabla” aspekter av sexualiteten, såsom attraktion, beteende, fantasier, emotionella och sociala preferenser, självidentifikationen och sexuella livsstilen (Klein, Fritz, Sepekoff, Barry & Wolf, Timothy J., 2010). Max förändrade syn på sin sexualitet är inget undantag. Han avslöjar att trots den heterosexuella självidentifikationen har den manliga kroppen alltid attraherat honom men det uppfattade han själv som något tabubelagt:

”Du vet, när du säger till dig själv ”Stopp! Vad är det för tankar som kommer nu? Är du galen? Du är ju man! Nej, du får inte tänka om det. Punkt slut”.

Man kan dessutom dra slutsatser om att den sociala eller kulturella miljön begränsar eller öppnar möjligheter till de olika uttrycken för sexualitet. Emellertid kan den kulturella bakgrunden inte ses som en stabil egenskap hos en individ. Avrahami lånar begreppet ”migrationscirkel” från Luibhéid och förklarar med hjälp av sin kvalitativa intervjustudie att migration är en cirkelprocess där invandrare påverkas av både hemlandet och det nya landet gällande tankar, minnen, värderingar, sociala uppfattningar och interpersonella relationer; processen kan medföra förändringar i personernas syn på sitt ursprungliga samhälle och som följd ifrågasätta dess värderingar och normer (Avrahami, Dina 2007). Max berättar att efter att ha flyttat till Sverige, började han reflektera över det inadekvata förhållandesättet mot hbtq-personer i hemlandet som begränsade hans möjligheter till att ”utveckla [sin] sexualitet”:

”Du vet, i mitt hemland tycker man att kvinnor ska vara kvinnliga och män – manliga. Och man tänker och beter sig i enlighet med dessa regler; man vill inte kallas för ”bög”, alltså för en som är mentallt sjuk. Här, ser jag, att det är helt annorlunda, man kan vara vem som helst och det är fantastiskt, tycker jag!”

Max livsberättelse är, således, en av de erfarenheterna som förblir osynliga och ifrågasatta av Migrationsverket. Detta är på grund av det essentialistiska tankesättet som grundar sig i bristande kunskaper och kompetenser hos myndigheten. Dessa brister omöjliggör synen på sexualitet och den kulturella bakgrunden som en dynamisk, mångsidig och föränderlig process, och leder till den obestridliga uppfattningen att vissa livshistorier berättar man ”bara för att få stanna i Sverige”.

Referenser

Avrahami, Dina, Vi dansar inte på bordet: Lesbiska invandrarkvinnor i Sverige: stigmatisering & stolthet, Pickabook Förlag, Diss. Linköping : Linköpings universitet, Ramlösa, 2007

<http://urn.kb.se/resolve?urn=urn:nbn:se:liu:diva-11191>

Klein, Fritz, Sepekoff, Barry & Wolf, Timothy J., Sexual Orientation: A Multi-Variable Dynamic Process, Journal of Homosexuality, 11:1-2, 2010

http://dx.doi.org/10.1300/J082v11n01_04

RFSL, Äktenskap, HBTQ-FAKTA & TIPS, 2016

<https://www.rfsl.se/hbtq-fakta/aektenskap/>

SFS2005:716, Utlänningslag

Wikström, Hanna, Etnicitet, 1. uppl., Liber, Malmö, 2009

Vi måste lära oss att leva med narkotikan

Av Ted Goldberg

”Innocent bystanders” är oskyldiga människor som lider allvarlig skada på grund av att de befann sig på fel plats vid fel tillfälle. ”Turf wars” är småskaliga strider mellan grupperingar som försöker skaffa kontroll över illegal verksamhet (till exempel droghandel) i en viss stadsdel. Turf wars skapar innocent bystanders, som till exempel i Göteborg där småbarn har dött. Men hittills har inte alla turf wars i våra städer lett till en diskussion om eventuella förändringar i narkotikapolitiken.

Det finns många skäl till det ökande våldet i våra städer, till exempel utanförskap, avsaknad av framtidsutsikter, fattigdom, rotlöshet, personliga brister, och så vidare. Och numera spelar turf wars gällande narkotikahandeln en framträdande roll. Då så många olika skäl är inblandade kan inte narkotikaproblemet lösas med bara narkotikapolitik, utan allmän välfärdspolitik är högst väsentligt. Men här diskuteras bara narkotikapolitiken.

Narkotikapolitikens baksidor

Det har funnits en ovilja i Sverige att ta skadorna orsakade av vår narkotikapolitik på allvar. Därmed inte sagt att allt nödvändigtvis skulle bli bättre om vi valde en annan väg. Varje narkotikapolitik har baksidor. Vägen framåt går inte via att krampaktigt hålla fast vid vår drogpolitik utan genom att förutsättningslöst diskutera för- och nackdelar med alla alternativ. Exempelvis vet ingen med säkerhet vad som skulle hända om Sverige skulle reglera cannabis i stället för att förbjuda den. Hittills tyder indikationer från länder/delstater som legaliserat/avkriminaliserat denna drog på att effekterna inte är förödande. Men konsumtionen ökar och det är för tidigt att säga vad de långsiktiga effekterna kommer att bli. Dessutom, i ett land som Sverige som länge accepterat ett mått av ansvarsbefrielse i samband med alkohol, kan det bli fler skador här än annorstädes – ifall ansvarsbefrielse överförs till cannabis. Alltså finns potentiella risker i samband med en reglering av cannabis, vilket förespråkarna av vår nuvarande politik (prohibitionister) ideligen poängterar och regleringsanhängare lika ofta ryggmärgsmässigt avfärdar. På motsvarande sätt ser prohibitionister bara fördelar med sin politik och utan vidare avfärdar all kritik. Ingen tycks vara beredd att på allvar diskutera baksidorna av sin egen policy.

Polis har begränsad effekt

Här kan jag inte mer än bara nämna några av de många och svåra problem i samband med vår nuvarande narkotikapolitik. Exempelvis, 1980 – 2009 ökades polisinsatser mot narkotika med 450 % (på bekostnad av andra polisiära uppgifter). Samtidigt fördubblades tungt missbruk och en dryg tredjedel av ungdomarna (16-24 år) uppgav att de lätt kunde få tag på narkotika i närområdet. Brottsförebyggande rådet har dragit slutsatsen att polisen har begränsade effekter på

missbrukets utveckling, samt att rättsväsendets insatser inte nämnvärt bidrar till att avbryta missbrukskarriärer.

Många problem med förbud

Bland många andra problem med vår narkotikapolitik kan nämnas att den har bidragit till ett mycket högt antal narkotikarelaterade dödsfall, den har urholkat våra fri- och rättigheter, den har drivit narkotikakonsumerande ungdomar ännu längre ifrån samhället, med mera. FN:s byrå för droger och brottslighet (UNODC) menar att det starkaste argumentet emot prohibitionistisk narkotikapolitik är att den berikar farliga brottslingar som dödar och mutar sig fram. Medan prohibition möjligen minskar det droginducerade våldet mellan individuella konsumenter och människor i deras omgivning, har den lett till ett organiserat och mycket grovt drogmarknadsrelaterat våld. Alltså, två av många frågor som måste avvägas är: vilket våld är mest skadligt, och för vem?

Måste lära oss att leva med narkotikan

Sverige har länge levt med drömmen om ett narkotikafritt samhälle och satsat hårt för att uppnå detta. Ändå är vi längre ifrån målet nu än när vi började. Tillgången på droger har ökat, och nya droger tillkommer i en aldrig sinande ström. Samtidigt har prohibition medfört en rad skador. Med andra ord finns många anledningar till varför vi bör tänka om. Det gäller att inse att vi inte kan bli av med narkotika och följaktligen måste lära oss leva med den. Eftersom ingen vet hur detta ska gå till måste vi vara ödmjuka. Det gäller att prestigelöst experimentera med olika åtgärder och utvärdera resultaten. Vi kommer att göra misstag och det måste finnas en beredskap att ändra och ändra om. Samtidigt måste vi hålla i minnet att det alltid kommer att finnas människor som förlorar på våra åtgärder. Vi bör ändra målet från att försöka utrota narkotikan till att minimera skadornas antal och svårighetsgrad, samt att så gott det går kompensera dem som får lida för att majoriteten får det bättre.

Kampen om World Cup och FIFA's krav på skatteamnesti

Av Rebecka Åberg

27e maj år 2015 griper schweizisk polis i samarbete med FBI sju FIFA-delegater i Zürich åtalade för mutbrott, bedrägeri och penningtvätt av det amerikanska justitiedepartementet. Sepp Blatter väljs två dagar senare om som ordförande i FIFA, men meddelar sin avgång i juni och menar att sitta kvar tills den nya ordföranden väljs i februari kommande år. Michel Platini (då ordförande i UEFA) meddelar kort därefter att han kommer kandidera för posten. I september tillkännager åklagarmyndigheten i Schweiz att Blatter är misstänkt för korruption för en olaglig transaktion

på 17,2 miljoner kronor till Platini, och de två försvarar sig i ett pressmeddelande genom att hävda att det var ersättning för jobb som Platini gjort för FIFA under fyra år mellan 1998 och 2002 (Conn 2015). Problemet var bara att transaktionen var utförd år 2011. Den 3e december genomför schweizisk polis på uppdrag av USA en ytterligare räd och griper ett dussin personer med kopplingar till FIFA. Över 40 personer involverade i fotbollen i Nord- och Sydamerika åtalades till följd av utredningen.

I december år 2016 döms två av de gripna, presidenten för den sydamerikanska motsvarigheten till UEFA och den tidigare presidenten för Brasiliens fotbollsförbund, för flera fall av korruption (Ruiz 2017). När FIFA ska reformeras och välja ny ordförande i februari 2016, står valet mellan den tortyranklagade shejk Salman bin Ibrahim al-Khalifa och Platinis nära medarbetare Gianni Infantino. Under några korta veckor verkade FIFA lyckas med sin ”rebranding” innan Infantinos namn dök upp i Panama Papers efter att i egenskap av UEFA’s ordförande varit involverad i korruption gällande sålda TV-rättigheter för bland annat Champions League och UEFA-cupen i Sydamerika. En annan uppmärksam del av FIFA-skandalen rör mutorna som givits FIFA-delegater fått för att rösta på Qatar som värdnation för World Cup 2022. Blatter, som visserligen blev avstängd av FIFA’s etiska kommitté men inte döms, säger i en intervju i en bok av Mersiades (whistleblower om Australiens VM-bud) att han visste redan innan omröstningen att World Cup skulle hållas i Qatar år 2022. Blatter ska av artighetsskäl ringt Obama och berättat att USA inte skulle få VM innan röstningen, och försökte under en tid stoppa Qatars bud tills det att Qatars emir lovat att han inte skulle få något motstånd i presidentvalet av Mohamed bin Hammam. Även TV-bolaget Al Jazeera (beIN Sports) ska ha kommit överens om att betala 100 miljoner dollar till FIFA om de accepterade Qatar som värld för VM 2022 (Mersiades 2018).

Mindre uppmärksammat, i alla fall i Sverige, har varit FIFA’s villkor för att anta buden för World Cup. Nationerna som lagt bud har blivit ombudda att gå med på en rad villkor, alla konfidentiella, och bland dem var kanske det mest häpnadsväckande att FIFA krävde att eventet skulle vara skattefritt för FIFA och dess sponsorer. Nederländerna och Belgien, som lade bud tillsammans inför 2018 och 2022, publicerade kraven i protest som ett personligt brev till Blatter, varav det tredje löd: ”Guarantee no.3 requires full tax exemption of Fifa and Fifa subsidiaries” and ”is not limited to the events and is not limited time-wise” (Pollock 2010). FIFA blivit garanterade skatteamnesti av stater flera gånger, bland annat i Sydafrika 2010 och Brasilien 2014. I det senare fallet beviljades FIFA att agera helt skattefritt i landet, och det gällde alla varor och tjänster relaterade till World Cup mellan januari 2011 och slutet av år 2015. Detta gällde även spelarna, bland dem de högst betalda individerna i världen. Även Tyskland, som värdar för eventet år 2006, gav 170 000 personer tillstånd att arbeta skattefritt i relation till eventet. Det finns inga exakta siffror på hur mycket det har kostat ländernas skattebetalare.

Kanske är det relativt låga mediala intresset för amnestin avhängigt att mutorna och korruptionen är olagliga, medan *tax avoidance* är lagligt (Evertsson 2018:9,13). Effekterna av *tax avoidance* kan dock förstås i termer av *harm*; allt ifrån värdländernas skattebetalare som offer till alla de människor som för närvarande arbetar ihjäl sig i Qatar i något som liknar modernt slaveri. Det som är klarlagt på förhand är att FIFA och deras sponsorer har makten att tillfälligt få stater att ändra lagen. Artikeln undersöker möjligheten att förstå FIFA's krav på skatteamnesti som *tax avoidance*, (TA) trots bristen på en bevisad systematik och kontinuitet såsom det beskrivs i litteraturen, och som ett "crime of globalization".

FIFA

Fédération Internationale de Football Association (FIFA) är fotbollens världsorganisation. FIFA är en global organisation under schweizisk lag som grundades år 1904 i Paris och har sin bas i Zürich. FIFA har 211 medlemsorganisationer (fler än FN), och de nationella förbunden är i allra flesta fall synonyma med nationer, såsom Svenska Fotbollsförbundet, men har även supranationella organ som UEFA (Union of European Football Associations) knutna till sig. FIFA organiserar bland annans världens största sportevent (i antal TV-tittare), världsmästerskapen i fotboll för herrar. World Cup är särskilt intressant eftersom det står för 90% av FIFA's intäkter, och organisationen är beroende av eventet för överlevnad. De 90% som kommer av World Cup fås till största del genom försäljning av Tv-rättigheter, marknadsföring, turism och licensrättigheter. FIFA World Cup i Sydafrika drog in 2,408 miljoner USD av FIFA's sammanlagda intäkter på 2,448 miljoner USD genom försäljning av Tv-rättigheter, respektive 1,072 av 1,097 miljoner USD för marknadsföringen (FIFA 2018e). Intressant med FIFA är att de sedan år 2003 årsredovisningar i enlighet med International Financial Reporting Standards (IFRS), något som bara krävs av listade företag i Europa (2018d), och karaktäristiskt för t. ex. "creative compliance" (se McBarnet 2004) är på förhand överlagda friskrivningsklausuler som befriar företag och organisationer från ansvar, och att de präglas av en dubbelmoral (Evertsson 2018:4). Åtminstone det senare stämmer väl överens med konflikten mellan FIFA's organisatoriska mål och etiska riktlinjer, där man har ett uttalar moraliskt ansvar men samtidigt lovar stor framgång för och arbetar hårt för att skapa bra miljöer för investerare. Organisationen framstår i sammantaget som en slags hybrid av företag, stat och elit.

Tax avoidance som ett crime of globalization

Så varför har skatteamnestin tagit så lite plats i media i förhållande till korrupta individer i FIFA-skandalerna? Studier på *tax avoidance* (TA) är många för att vara ett relativt nytt fält, och den största begränsningen ligger i att identifiera och definiera fenomenet eftersom det varken rapporteras av skattemyndigheter eller syns i företags bokföring (Evertsson 2016: 204). Ekonomer brukar beskriva TA som legal skatteplanering, men det kriminologiska studiet av TA fokuserar på incitament för att använda sig för den här typen av strategier (Evertsson 2016:204).

Det finns problem med att dela upp olika typer av *Crimes of the powerful* (CoP). Rothe och Kauzlarich beskriver istället CoP som en symbios mellan fler olika typer av brott, offer, harms, gärningspersoner, system och strukturer, där en komponent kommer föregå en annan cykliskt, reproduceras och förstärkas av desamma, och främja villkor och omständigheter för beteenden och legitimera dem (2016:65-66). Det är inte ägandet av ett visst typ av kapital utan ackumulering och handel med kapital som reproducera den existerande maktstrukturen (Rothe&Kauzlarich 2016: 69,72). En mindre riskfylld/missvisande ansats är därför att likt Evertsson (2016) förstå TA som state-corporate (och elit) *interaction*, där ett sätt är att närma sig tax avoidance är som ett *crime of globalization*. Antagandet är att TA kan existera på den fria marknaden för att globalisering handlar mer om att skriva om regler för ekonomin än den handlar om handel. På det sättet är TA en produkt av statlig agerande till förmån för de mäktiga (Evertsson 2016:201).

World Cup genererar stora intäkter i alla former av kapital för värdnationen, varför skatteregler har skrivits om, konfidentialitet har utlovats, och kontroller har tagits bort för att skapa en bra miljö för dessa investeringar (Evertsson 2016:199). FIFA har uppenbarligen fått stater att ändra sina regler för beskattning under *flera* världsmästerskap (senast Tyskland 2006, Sydafrika 2010 och Brasilien 2014) i utbyte mot att hålla eventet i landet. Värdnationerna för World Cup har i linje med tax avoidance garanterat FIFA och deras sponsorer att verka totalt skattefritt i landet samtidigt som de fortsätter att ta skatt från sina egna medborgare och inhemska företag under samma period (Evertsson 2016:199). Varför jag kallar det amnesti är för att caset inte präglas av samma kontinuitet i relation till TA som de som beskrivs i litteraturen, och för att det är (vad vi vet), kopplat till ett och samma event även om det förvisso är återkommande.

Det vi vet är att varken de nationella skattemyndigheternas beslut eller FIFA och dess sponsorer tax avoidance har klassats som olagligt, men att det faktum att stater har agerat *för* tax avoidance och att FIFA och sponsorerens faktiska krav på amnesti har resulterat i harm (Evertsson 2016: 200). Klart är även att det inte är tal om mindre statlig intervention utan mer (Evertsson 2016: 199). Statliga aktörer *måste* vara involverade för att TA inte ska vara kriminaliserat, och för att skapa incitament för detsamma (Evertsson 2016: 201).

Harms

Inom CoP man har introducerat begreppet *harm* för att synliggöra att även legala handlingar kan ha skadliga konsekvenser (Evertsson 2016: 202), och Ruggiero menar att "the concept of *harm* appears to rescue the debate, in that it allows us to identify a continuum linking administrative and criminal violations, mala in se and mala prohibita, ultimately: legality and illegality"(2015: 16).

FIFA's och sponsorernas faktiska krav på amnesti och att stater har agerat för tax avoidance, resulterar tydligt i harm i form av konkreta offer som skattebetalande medborgare i värdnationerna och nu misären i Qatar som inte liknar någonting annat än en modern form av slaveri. När mer klassiska fotbollsnationer som Holland och Belgien inte främjar skatteamnesti, trycker sponsorerna på för att eventet ska läggas i länder som Qatar pga. skatteincitament. Att man till slut lägger World Cup i Qatar kan förstås som att medlemsländerna och delegater gör sin egen tolkning av den fria marknaden och använder staternas suveränitet för att utnyttja det globala ekonomiska systemet på bekostnad av andra regioner, och i favör för the mäktiga (Evertsson 2016:213). Idén om att dessa typer av brott bara skulle ekonomiska konsekvenser är missvisande. Många av företagen och staternas handlingar resulterar, här till följd av ambitionen om tax avoidance, i våld (Rothe&kauzlarich 2016: 90). För att få klart arenorna inför World Cup i Qatar 2022 använder sig en mängd företag inom byggbranschen av arbetskraft utifrån. För att sammanfatta så tar arbetsgivare passen vid ankomst, bryter kontrakt tidigt i processen när arbetaren inte längre har möjlighet att återvända hem, de huseras under fruktansvärda förhållanden, blir sjuka och skadade, och arbetar till slut ihjäl sig. International Trade Union Confederation har uppskattat att 12 arbetare i veckan kommer att dö för att bygga arenorna, vilket uppgår till 4000 personer vid färdigställandet (Booth 2013).

Utöver bygget av arenorna har World Cup i Qatar eldat på oroligheterna mellan United Arab Emirates (UAE) och Qatar, som sedan länge har varit i konflikt över vem som ska ha mest inflytande i regionen. UAE vill inte låta Qatar ha WC ostraffat eftersom de enligt dem finns ett sk. ”Taliban Office” i Doha, och anklagar Qatar för att stödja extremism. Anklagelsen kom efter att Obama lade sin röst på Qatar i sista omgången. UAE har i sin tur blivit anklagade av USA för att ha hackat sig in i Qatars nationella television och spridit falska uppgifter, och USA och Qatar samarbetar sedan en tid mot finansiering av terrorism i området (Harwood 2017). Även om situationen på plats i Qatar beskrivs bättre med koncept som corporate-, state-och state-corporate crime, så är platsen för World Cup 2022 från början vald på basis av en TA-logik.

Avslutande reflektioner

De flesta förutsättningarna för att förstå omständigheterna kring World Cup som tax avoidance och som ett crime of globalization finns på plats. Att FIFA blivit beviljade amnesti inte bara en utan flera gånger antyder, men bevisar såklart inte, att det finns en strategi på plats för aktiviteter som TA, och litteraturen är ganska tydlig med att strategin för ackumulering av kapital i många fall föregår strukturen som upprätthåller den eftersom den centrala komponenten är *makt*. Det är dock oklart om TA förekommer systematiskt och präglas av en kontinuitet inom FIFA, och om det går bortom intäkterna för World Cup.

Oavsett om vi förstår TA och FIFA som crimes of globalization eller state-corporate crime, så är TA en konsekvens av den neoliberala agendan där stater tvärtemot idén om den fria marknaden

har skapat en exklusiv marknad för de mäktiga där skatteregler skrivs om till deras fördel. Det vore därför, som Evertsson (2016: 205-206) visat, naivt att lägga allt ansvar på den lilla elit som är ansiktet utåt för FIFA som media har gjort. Presumtiva värdländer tävlar mot varandra i vem som kan erbjuda, eller gå med på, lägsta möjliga eller inga skatter alls, ackompanjerad av frånvarande av kontroll och utlovad konfidentialitet. Bristen på transparens, ett centralt tema för TA, är (o)roande eftersom det är en av FIFA's uttalade riktlinjer för världsfotbollen. Det är svårt att hålla FIFA ansvariga på den här nivån, eftersom skattemyndigheterna är dem som skapat utrymme för och gjort aktiviteten legal (Evertsson 2016: 213). Att det inte är kriminaliserat är förmodligen också en av anledningarna till att skandalen i långt större utsträckning skadar FIFA's rykte på individnivå där man kunnat fälla personer för brott.

Slutligen nämner Evertsson (2016:205) att skandaler kring tax avoidance bara tenderar att ha effekt på återförsäljningssektorn, medan de sektorer som genererar det större kapitalet inte påverkas nämnvärt och i många fall till och med ökar sin omsättning till följd av TA. World Cup genererar som nämnt 90% av FIFA's intäkter och i fallet FIFA är det mindre troligt att konsumenter kommer vara dem som påverkar. Det framstår nästan otroligt att nära 60% av jordens befolkning kommer sluta att spela, döma eller uppleva fotboll som supportrar. En annan faktor som kan påverka är enligt Evertsson (2016b:6) högt uppsatta chefer eftersom de har ett starkt inflytande över värderingar och normer inom organisationerna, och på den fronten verkar vi ju inte heller ha någon nämnvärd framgång. Så vad ska man då göra? Enligt Rothe mfl. (2009:10-12) bör vi använda akademien som "social criticism" eller "theoretical informed action", och verka för mobilisering mot och en legitimering av harms till följd av CoP som brott, även i civilsamhället. Jag tänker att arbete med case som FIFA är ett sätt att nå en annan målgrupp, som kanske inte konsumerar CoP-litteratur om WorldBank eller IMF med lust.

Referenser

Evertsson, N. (2016). Corporate tax avoidance: a crime of globalization. *Crime, Law and Social Change*, 66(2), s. 199-216.

Evertsson, N. (2016b). Is the top leadership of the organizations promoting tax avoidance? *Journal of Financial Crime*, 23(2), s. 273-288.

Rothe & Kauzlarich (2016) *Crimes of the Powerful: An Introduction* NY: Routledge

Online Referenser

Booth, R. (2013) "Qatar World Cup construction will leave 4,000 migrant workers dead" 26/11 2013 i *The*

Guardian <https://www.theguardian.com/global-development/2013/sep/26/qatar-world-cup-migrant-workers-dead> Hämtad 2018-02-01

Conn, D. (2015) "FIFA's 1.35m payment to Michel Platini: There was no written contract" 11/10 2015 i *The Guardian*

<https://www.theguardian.com/football/2015/oct/11/fifas-135m-payment-to-michel-platini-there-was-no-written-contract>
Hämtad 2018-02-01

Harwood, A. (2017) "How football created the biggest crisis in the Middle East for decades" 12/10 2017 i *Independent UK*
<http://www.independent.co.uk/voices/middle-east-football-crisis-qatar-world-cup-saudi-arabia-uae-blockade-al-jazeera-football-united-a7996276.html>
Hämtad 2018-02-04

Mersidades, B. (2018) "Former FIFA chief Sepp Blatter phoned Barack Obama before the World Cup vote and told the US President: 'You're not going to win... Qatar will get it'" 20/1 2018 i *Daily Mail UK*
<http://www.dailymail.co.uk/sport/football/article-5293003/Sepp-Blatter-phoned-Barack-Obama-World-Cup-vote.html>
Hämtad 2018-02-09

Pollock, I. (2010) "World Cup: To tax or not to tax", 11/5 2010 i *BBC News*
<http://www.bbc.com/news/10091277>
Hämtad 2018-01-01

Ruiz, R. (2017) "2 Top Soccer Officials Found Guilty in FIFA Case" 22/12 2017 i *The New York Times*
<https://www.nytimes.com/2017/12/22/sports/soccer/fifa-trial.html>
Hämtad 2018-02-06

3. Interview

Vanessa Barker & KRÄM

Vanessa Barker, published in 2018 her book "Nordic Nationalism and Penal Order: Walling the Welfare State". In the book, the case of Sweden is used as a case study, where penal order and the means for the Welfare State's preservation, are examined under the strain the refugee crisis has imposed the country to. The welfare state is discussed as a generator of exclusion rather than inclusion and the closing of the country's border is described as a way to uphold equality for those on the inside. Dimensions that are central in Crimmigration, as the penalization of mass mobility and criminalization of immigration status were given central emphasis in the book. This is why KRÄM decided to interview the author.

After KRÄM have thoroughly read through the interesting debate^[1] on Border Criminologies Barker's book gave rise to, the dimensions of sustainability and sovereignty as well as the role of the civil society which did not occur in the debate were decided to be highlighted. The interview started with a short overview of some key points of the debate, including Alessandro De Giorgi's statement that penal selectivity is a powerful indicator of penal severity. Barker was asked by KRÄM to comment on that.

“Penal selectivity is a really useful concept especially when you look at comparative penology. You have scholars in the U.S looking at mass incarceration, and then they examine Europe and they still find low rates. But just looking at the imprisonment rates, doesn’t really capture what the character of those penal systems is. Penal selectivity, who gets into prison and who does not, has something to tell us about the function or the meaning of the prison system and the penal system. It is really useful, but when we’re talking about this merger of border control with crime control, it doesn’t capture enough of the process. Penal selectivity is useful but is not sufficient to capture what is going on in a place like Sweden or in Europe. We have to broaden our look and examine how the various institutions overlap and that’s where I’m using the concept of penal nationalism.”

Penal nationalism as a concept, has been used by various scholars of different disciplines throughout time. Barker described to KRÄM what her conceptualization includes and how it differs from other theorists’ respective approaches:

“Penal nationalism is a broad definition of the idea of how penal power is used to uphold national interests. When we think about what those national interests are, we can think about identity. Mary Bosworth, Emma Kaufman, Lynne Haney have all addressed how crime control becomes the way of the national government to reassert its power, through different examples like the case of the British penal system, Hungary, Poland, central Europe. Haney ties her concept about penal nationalism with sovereignty. *My concept is broad so to encompass the idea of identity, sovereignty and resources.* The Swedish case I think becomes really interesting because it’s about resources, economic and material wellbeing but also about social identity and social relations. That, I think differentiates mine from Haney’s: I take this concept and then embed it and develop it in penal theory. That concept is linked to the production of political authority and to how penal power has this communicative action to sort. This is why it’s so effective. It’s all about how the criminal justice system is used in order to remake the state.”

The discussion followed with commenting on Barker’s emphasis on the importance of civil society in penal reform. She clarifies for KRÄM that in civil society she includes people who are outside the state, social movements, social organizations, ordinary volunteers, NGOs, even individuals from counter movements, who at that moment of the refugee crisis and solidarity crisis poured out and tried to respond to this human need. She even highlights that the civil society is important to her because of its functional role of communicating values on society. The discussion proceeds, and what is mentioned is the role the civil society has played in challenging the Swedish State’s monopoly over the newcomers’ rights. KRÄM mentions the issue of border performance, where police and security forces are the ones who signify the border when the newcomers enter Sweden. Barker adds there, that this is a communicative action of significance and that it’s important to inspect who stands at the border:

“You have the police there, welcoming in refugees. This creates a particular meaning of what that is. It barely was the red cross there, teachers or doctors or lawyers or engineers or whoever else had an interest in the population or the management of a population. It’s been criminal justice actors who are taking that primary role. The civil society has also done border work, but it has tried to lower, to eliminate the border.”

So how has the civil society challenged the State? Askes KRÄM.

“If you look at Refugees Welcome for example, they organized marches against the government’s legislation, against their positions. They took an active role on challenging the restriction of family reunification. They were out there marching and protesting and trying to talk to government officials. But they also offer services. And the Swedish church has also been heavily involved in this, so on the one hand you can ask are they co-opted to the state? Are they creating a parallel welfare state? They are, because this kind of service mentality is typical in Sweden. And then you can think about what if those actors weren’t there? Who would have been there?”

KRÄM asks at that point whether the provision of those services by the civil society can be seen as having given alibi to the State to not take care of its responsibilities. Barker responds that:

“Well, they’re also getting money from the state, but there were other incidents where civil society wanted to do more, as the housing situation for examples. During that crisis and disorder, it has been noticed that there wasn’t enough accommodation space because the government wanted to follow these very strict regulations about the housing. So, you had civil society groups trying to find housing for asylum seekers. That didn’t go anywhere. So, the government did not work with civil society on that. I think the kind of empirical reality about these things is in fact really complex. So, it can’t be clear if civil society always is co-opted by the state or just creates a parallel welfare system.”

She even added that:

The other kind of tension which was going on was the different positions of the various civil society actors. The “No Border” group had a much more radical position than “Refugees Welcome”. “No Border” doesn’t recognize the legitimacy of the state. So, this is also kind of problematic on a political level because it’s a tension between the civil society and the democratic people claiming sovereignty over people or authority. And then the authority of the State is not recognized but then how do you actually change the legislation? At the end of the day it is the Nation State who decides the rules about who is let in and who is not.”

What Barker finds relevant to mention was the different standpoints of various civil society actors about solidarity:

“You have some groups arguing because they thought this was the proper thing for Sweden to do, this was Swedish values about inclusion and humanitarianism. And others supporting that this is the kind of global solidarity, because it’s something bigger than Sweden. So there is also a tension there between groups that see this as a reflection of Swedish values versus as a reflection of global solidarity. And then all this is against the state which is still based on national citizenship.”

After approaching that global perspective, KRÄM asks how the civil society can be related with Saskia Sassen’s concept of denationalized forces. Barker responds with enthusiasm as follows: “I really like Sassen’s narrative about denationalization and renationalization, because I think she has really captured the different kinds of processes that are going on. If we’re talking about re-nationalization, then politics focuses back on the nation and the state. That’s relevant to my argument about how criminal justice tries to renationalize both the state in terms of authority and the nation in terms of the people. Denationalization, this is where Saskia is talking about the rise of global solidarity and global civil society. So, an organization like the Swedish church can link itself to a humanitarian or a global idea about humanity that’s outside of the nation. So, you can have this idea that we’re making solidarity ties across nation states whether it’s Europe or humanity, but where the motivation is something that comes from outside.”

What Barker notes as an interesting factor, is that the counter movements, people who want to get rid of the newcomers, are not really part of the denationalizing force. Instead, they’re part of a renationalizing force: keeping Sweden for Swedes and using the criminal justice system to do that. KRÄM mentions that such a concept is relevant to what is named in the book as welfare chauvinism, which supports that social welfare is only for members. Barker agrees and adds that: “Welfare chauvinism ties it all back to penal nationalism, and it brings in the really important role of criminal justice because that’s how it’s accomplished, how who gets to be in and out is sorted. The criminal justice system is the legitimate tool that we have to do such sorting.”

One of the main arguments of Barker’s book, is that for the security and economic-social wellbeing of some to be guaranteed, insecurity needs to be imposed to others. That point came up again after welfare chauvinism has been commented on and Barker mentions that eventually, it is the civil society who expanded the idea of membership.

“We have to understand the complexity of the welfare state, how it intersects with penal order and migration. Much of the outcome of this really hinges us on the idea about membership and what is the society’s idea about inclusion or incorporation of difference. That includes the question about what are the institutional mechanisms which allow for a more inclusionary society and what are the institutional barriers that exclude people. I think in Sweden there’s an ambivalence about pluralism. It’s only five groups recognized as national minorities. Now we have Syrians here, we have Kurds, different ethnic groups that are minorities in the society but

they're not counted nor can they claim any benefit. The idea that you perpetuate some historical idea is also highly essentializing and it puts things in the past, it doesn't actually deal with the contemporary situation nor think about the future."

For that to be resolved, Barker mentions how a national self-census would benefit the situation:

"What I think about the population registries in Sweden, is that a census should be established.

But individuals should be anonymously able to state what they want to be classified as. You know if they have Swedish citizenship or if they want to claim some kind of ethnic minority status or both or all. But you know a national self-census, where the population says what they are. Such a classification on a theoretical and conceptual level leads back again to the power of the state. The state can create meaning, it has the power to represent reality and so these classifications again they're not neutral in administrative terms they're backed by the power of the state and then they influence how we deal with difference or incorporate difference. So I'm in favor of enabling people to decide how they are classified. That recognizes difference but as an inclusionary difference."

KRÄM proceeded with mentioning that when the issue of sustainability is discussed in the book, the writer states that for migration to be managed and for the welfare system to be maintained as untouchable as possible, limitations are set. Therefore, a clarification about those limitations is requested. Barker responds as follows:

"Sustainability is a really interesting term comes from two places. Firstly, the EU migration policy is supposed to be based on sustainability. So, this is already signaling that there are limits that have been set. Secondly, Sweden also really has this emphasis on sustainability, both about the welfare state sovereignty and the idea that we have to do what we can to maintain this system, this way of life and we will sacrifice individuals in order to make this system sustainable for the future. Because in the end that view has historically led to high quality of life for the majority of people and it's hard to argue against that. So, sustainability also implies limits in a sense that we have to ask sustainability for whom, for what. So, in both cases sustainability regards either the EU or Sweden, that doesn't mean for the migrants or for asylum seekers. That is what implies limits. And then again it's with the EU and the quota system that were supposed to be distributing the burden. So, this language of burden or drain this is also an idea about that there are some natural limits. It comes from a view of migration as a problem rather than something that grows society. If you had a kind of baseline idea that migration was good for society or that it would grow societies then I think sustainability wouldn't even enter into the discussion. I think that the main problem for that is the European or Swedish mindset that migration is a problem until proven otherwise."

In an attempt to explain the full extent of sustainability, Barker added that in the concept both economic resources in terms of material well-being and adequacy in terms of social relations, are

included. That ties the concept of sustainability with that of membership, with how difference is dealt with and with how the social whole is appreciated. KRÄM asks Barker what are the issues raised in this book, that she considers will be most enduring in the field of Crimmigration. Barker responds that what she appreciated from her book debate process, is that her concept of penal nationalism was immediately taken in. As she characteristically noted:

“Haynes some years ago has received a lot of push-backs to her concept because people supported that penal nationalism is about economics not nationalism. But here we are in 2018 and we analyze renationalization, the rise of neo nationalism, the processes which remake the State which is under threat. I think that that is an important acknowledgement and I also hope that in comparable penology, a more complex view of the welfare state will be taken up. That is because people working on this field in Sweden are informed and have a rich understanding of the welfare state. The problem is in the international debates, and the comparative analyses general indicators and measures are used without fully understanding the insides of this system. I hope that this is a kind of lasting impact: the need to understand that we actually take each society seriously on its own terms, without superficial indicators that may look one way but that don't really give you a sense of the real character of why things are happening.”

The interview was right before its end, a full-hour discussion has passed by without noticing and so KRÄM asks Barker what the point she would like to conclude with is. Barker smiles and repeats something she has mentioned earlier during the interview:

“I guess the question is why would sustainability even be like legitimate idea? Sustainable for whom and for what?”

4. Information

Nationella Kriminologi helgen 2018

Av Karolina Kamra Kregert

Första helgen i maj åkte fem representanter från KRÄM (både från styrelsen och medlemmar) ner till Lunds universitet för att delta på Nationella Krimhelgen. Krimhelgen kom som förslag förra året av KUF, Lunds kriminologiska studentråd, och är ett samarbete mellan flertalet universitet i Sverige.

Första dagen av Krimhelgen började med en intervju av Hanna Sahlin, doktorand vid Lunds universitet. Intervjun hölls av David Wästerfors, docent och studierektor vid universitetet, och fokuserade på Sahlins forskning samt #Metoo-rörelsen. Sahlins forskning handlar om rädsla för brott och hur kommuner mäter detta. Just nu gör hon vad de kallade en “metaenkätanalys”, alltså

en metaanalys av alla enkäter kommuner skickar ut till sina invånare för att mäta rädsla för brott för att se hur enkäterna överensstämmer och skiljer sig från varandra.

Därefter följde en kritisk föreläsning om dagens kriminologi av beteendegenetikern Amir Sariaslan från Karolinska institutet. Sariaslan uppmärksammade kriminologins svagheter och belyste vilka områden som bör förbättras. Sariaslan lade fokus på att kritisera kriminologers fokus på kausala samband vilket leder till att information som inte är användbar, speciellt inte i ett brottsförebyggande sammanhang. Som beteendegenetiker lägger Sariaslan mycket vikt på biologiska och genetiska förklaringar till brottslighet och menar att kriminologer felaktigt försöker förklara fenomen genom samhällets påverkan. På grund av detta menar han att det kriminologiska tillvägagångssättet ofta är felaktigt, eftersom man förnekar eller totalt ignorerar en viktig del av människor om man bortser från biologi och genetik. Sariaslan avslutade sin föreläsning med att poängtera att vi som framtida kriminologer måste tänka ett steg längre än våra företrädare, vi måste ha en mening med vår forskning och aktivt tänka hur den kan användas. Att istället för att ta reda på kausala samband såsom att socioekonomisk status har ett kausalt samband med brottslighet, för att istället ställa frågan "varför?" Varför finns detta samband och vad beror det på?

Den andra dagen av krimhelgen började med en workshop om prostitution och människohandel med fokus på Sverige och Indien, med Sudeshna Chowdhury från RealStars. I workshopens första del låg fokus på Sveriges sexköpslag som vid införandet 1999 sågs som mycket kontroversiell och konstig av större delen av världens länder, medan den idag ses som en av de bästa medlen för att motverka prostitution och människohandel och som andra länder försöker implementera. Hon uppmärksammade även hur porrindustrin kan ses som dokumenterad prostitution, och till och med kan vara skadligare för individerna eftersom deras övergrepp dokumenteras och sprids för alla att se.

I workshopens andra del berättade Chowdhury om sina personliga erfarenheter av att volontärarbeta i bland annat Indiens största red-light district där hon beskrev den hemska situation de kvinnor och barn sätts i. Om hur 8-12 åriga flickor med låg utbildningsnivå som luras in till storstäderna för prostitution, och där de utsätts för så hemska övergrepp att de bryts ner så totalt att de aldrig kommer att försöka fly därifrån. När en flicka eller kvinna hamnat i prostitution har hon ingen chans att komma ur det på grund av Indiens strikta klassförhållanden, eftersom hon då ses som för smutsig att ens lämna distriktet. Hennes barn kommer redan vid födseln ses som smutsiga av samhället och de kommer vara fast i distriktet i flera generationer. Chowdhury berättade om de motgångar hon mött under sitt volontärarbete, hur hon förföljdes och tillfrågats om sitt pris när hon gick hem från distriktet på kvällen. Hur hennes släktingar riskerade trakasserier på grund av Indiens strikta klassförhållanden och hur att ens associera sig med prostituerade sågs som otroligt smutsigt.

Den andra och sista dagen avslutades med en bal på AF borgen i centrala Lund med tre rätters middag och tal från olika studenter och underhållning bland annat i form av olika sånger. Kvällen avslutades med dans långt in på småtimmarna.

Vi i KRÄM vill tacka KUF och de andra studentråd som medverkade och gjorde helgen till en sådan succé! Tanken med Krimhelgen är att den varje år ska arrangeras av ett nytt universitet och KRÄM är motiverade att arrangera helgen nästa år. Vårt fokus skulle då ligga på att öppna upp mer för en diskussion om både föreläsningarna och andra viktiga frågor. Vi föreställer oss att vi då får ut mer av helgen om studenter från olika universitet, som alla har olika fokus och specialiteter, kan träffas och få nya insikter och synvinklar på kriminologin och dess hjärtefrågor. Vårt upplägg skulle se ut som en konferens med flera föreläsningar och workshops med en öppenhet för diskussion, där alla studenter kan ge sin unika synpunkt baserat på sin egen erfarenhet.

Publicerade Examensarbeten

I denna del presenteras en mängd nyligen publicerade examensarbeten från kriminologstudenter på Stockholms universitet. Dessa examensarbeten är alla skrivna av studenter på grundnivå, då examensarbeten på avancerad nivå publiceras i sommar. Ifall du är intresserad av examensarbeten skrivna av studenter på avancerad nivå kan du hålla dina ögon öppna på institutionens hemsida:

<http://www.criminology.su.se/forskning/avhandlingar-och-publikationer/upsatsarkiv>

Abdullah, Peshrao och Hamrén, Anna: *Polisens upplevelse av utsatthet för brott och behov av stöd - En kvalitativ intervjustudie med fem poliser.*

Augustsson, Frida och Sjöström, Carolina: *Det manliga brottsoffret En studie om balansgången mellan den förväntade styrkan hos maskuliniteter och den ideala svagheten hos brottsoffret.*

Edlund, Agnes och Sillrén, Marion: *”Nu är det bra med det där” - En kvalitativ studie om att bryta med en kriminell livsstil*

Fritz, Rebecca och Westholm, Mikaela: *”Det finns många slemproppar” En kvalitativ studie om framställningen av kvinnliga sugar babies i svenska nyhetstidningar*

Isacsson, Julia och Jouchims, Sarah: *Kriminalstatistik som politiskt slagträ - En kvalitativ studie av riksdagspartiers användande av kriminalstatistik över personer med utländsk bakgrund i svensk nyhetsmedia*

Lang, Elsa och Sköld, Linnea: *Det ”spektakulära” helikopterrånet*

Lönnqvist, Emelí och Sahlstrand, David: *“A ‘dark cloud’ on the horizon”?* Hotbildskonstruktioner av narkotikaförsäljning via kryptomarknader. En diskursanalys.

Malmberg, Emma-Sofia och Österberg, Hanna: *Lägesrapport: Sverige - En kvalitativ undersökning av den svenska polisens beskrivning av människohandel för sexuella ändamål i Sverige*

Ottenborg, Matilda och Wethje, Linnea: *“You can’t just play it by the book” - En kvalitativ studie om polisens arbete med forensiska barnintervjuer och (o)förmågan att förena teori och praktik.*

Silva, Emma och Rönntoft, Michelle: *Operation Fenix - En kvalitativ mediaanalys av polisinsatsen i Järvaområdet*

Stuchly, Sandra och Österberg, Lovisa: *Sveriges engagemang i internationell straffrätt. Ett verktyg för statussökande?*

Publicerade Artiklar

Här presenteras de senaste publikationerna från forskare och doktorander vid Kriminologiska institutionen.

Tvetydig kriminalpolitisk retorik

Inför det svenska riksdagsvalet 2018 har flera av de politiska partierna uttryckt att de kommer att prioritera ”lag och ordning” och kriminalpolitiken ser ut att bli ett av de mer uppmärksammade politikområdena. I en nyligen publicerad artikel analyserar Klara Hermansson den kriminalpolitiska debatten inför 2014 års riksdagsval. Hon finner en tvetydig politisk retorik som blandar moraliska och känslomässiga uttalanden om att vara hårda mot brott, med reformistiska och återhållsamma uttalanden om långsiktiga lösningar. Artikeln publicerades i Journal of Scandinavian Studies in Criminology and Crime Prevention.

Framtidsförväntningar, frustration och brott

Future Prospects, Deprivation, and Criminality – A Longitudinal Birth Cohort Study. Av: Susanne Alm och Felipe Estrada. Hur hänger barns uppfattningar om deras framtida livschanser samman med de förutsättningar de har under uppväxten? Vilken koppling finns det mellan barns upplevelse av sämre livschanser med brottslighet längre fram i livet? Dessa inom kriminologin klassiska frågor är vanligen svåra att studera då de kräver representativa data som spänner över en lång tidsperiod i människors liv. Artikeln publicerades i Deviant Behavior.

Brottsdebuter i vuxen ålder

I artikeln "Adulthood-limited offending: How much is there to explain?" undersöker Fredrik Sivertsson hur stor andel av brottsbelastade män och kvinnor som debuterar vid vuxen ålder. Artikeln publicerades i Journal of Criminal Justice.

Bedömningar av resningsansökningar

I artikeln "The Narrow Road to Exoneration - the Incidence, Characteristics and Outcomes of Wrongful Conviction Claims in Sweden over a One-Year Period" av Sara Hellqvist analyseras hur resningsansökningar bedömdes av svenska domstolar under 2015. Artikeln publicerades i Bergen Journal of Criminal Law and Criminal Justice.

Effekter av fängelsestraff

"Locked Up and Locked Out? The Impact of Imprisonment on Labour Market Attachment" av Olof Bäckman, Felipe Estrada och Anders Nilsson. Det har under senare tid kommit en rad politiska utspel som kräver längre fängelsestraff, exempelvis slopande av villkorlig frigivning. I denna studie undersöks vad som hänt med personer upp till fem år efter deras första fängelsestraff vad gäller inkomster från arbete. Artikeln publiceras i The British Journal of Criminology.

Våld, utsatthet och maskulinitet

Av: Anita Heber. Denna artikel i the British Journal of Criminology fokuserar på ett centralt förhållande inom kriminologin: maskuliniteter och våld. I intervjuer med f.d. fängelsedömda män, som både har utsatts för våld och utsatt andra för våld, visar analysen hur dessa män förhåller sig till fyra olika diskurser: en gangsterdiskurs, en utvecklingsdiskurs, en sårbarhetsdiskurs och en diskurs som familjeöverhuvud

Imprisonment and co-offending: results from a 10-year follow-up study

Av: Lena Roxell. I artikeln "Imprisonment and co-offending: results from a 10-year follow-up study" studeras medbrottslingenskap för personer som har varit intagna på fängelse. Artikeln publicerades i Journal of Scandinavian Studies in Criminology and Crime Prevention.

The unequal crime drop

Changes over time in the distribution of crime among individuals from different socioeconomic backgrounds. Av: Anders Nilsson, Felipe Estrada och Olof Bäckman. Sedan 1990-talet har flera länder sett minskade brottsnivåer. I denna artikel studerar vi ifall denna utveckling är generell eller om brottsutvecklingen skiljer sig åt för olika grupper i samhället. Publicerad i European Journal of Criminology.

School climate and delinquency

On the significance of the perceived social and learning climate in school for refraining from offending. Av: Julia Sandahl. Artikeln publicerades i Journal of Scandinavian Studies in Criminology and Crime Prevention.

Magnus Hörnvists lästips om Crimmigration

En bok som är ganska grundläggande och ger en bra överblick över fältet är Dario Melossi (2015) *Crime, Punishment and Migration*. Los Angeles: Sage.

European Journal of Criminology hade nyligen ett temanummer om crimmigration i Europa. Nr 1/2017 innehåller artiklar om utvecklingen framför allt Spanien, Nederländerna, Italien, Grekland och Sverige.

Vanessa Barker har skrivit mer om den specifikt svenska situationen i sin nyutkomna bok *Nordic Nationalism and Penal Order: Walling the Welfare State*. Boken ingår i serien *Routledge Studies in Criminal Justice, Borders and Citizenship*, som även innehåller titlar om sexarbete och människosmuggling.

Border Criminologies är ett center på University of Oxford som samlat några av de främsta forskarna på området. Vill man hålla sig uppdaterad och läsa kortare texter kan man kolla på deras alldeles utmärkta bloggsida:

<https://www.law.ox.ac.uk/research-subject-groups/centre-criminology/centreborder-criminologies/blog>

Om du har frågor eller tankar kring denna tidskrift och dess innehåll, eller om du vill komma i kontakt med KRÄM, tveka inte att vända er till oss. Ni kan hitta oss på:

Email: kramstockholm@gmail.com

Facebook: Kramstockholm, <https://www.facebook.com/Kramstockholm/>

Instagramsida: <https://www.instagram.com/kramstockholm/>

På kriminologiska institutionens hemsida: <http://www.criminology.su.se/utbildning/2.5821>

For queries about this journal's content or in case you are interested in getting in touch with KRÄM, do not hesitate to contact us. You can find us at:

Email: kramstockholm@gmail.com

Facebook: Kramstockholm, <https://www.facebook.com/Kramstockholm/>

Instagram page: <https://www.instagram.com/kramstockholm/>

Criminology Department at Stockholm University:

<http://www.criminology.su.se/utbildning/2.5821>

Artwork by Cecilia Harrison